PERSONAJE

ELIZA,
8 ani

ADRIAN,
6 ani

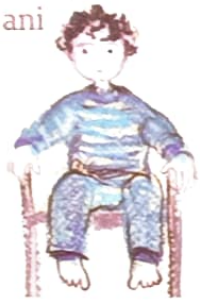

MANUELA,
5 ani

BUNICA,
70 de ani

Extraterestrul
(care primește
numele DĂNUȚ)

MAMA

Gemenele italiene
RITA și RINA

O bunică italiană
într-un scaun rulant

Câinele
LULU

Pisica KITTY

Un fluture

Un arici

O bufniță

O broască

SCENA 1

Cameră modestă cu trei paturi, dintre care două suprapuse. Pe înserate. O fereastră deschisă cu vedere spre grădină. Undeva, se profilează o casă neterminată, fără acoperiș.

Bunica și cei trei nepoței în pijama, gata de culcare. Un telefon trece din mână în mână.

ELIZA: Noapte bună, mama!

ADRIAN: Noapte bună!

MANUELA: Noapte bună, mama... O mie de pupici... *(Manuela începe să-i dea „pupici" mamei de pe ecranul telefonului.)* Unu, doi, trei, patru...

Bunica îi ia telefonul din care se aude încă vocea mamei: „Noapte bunăăăă, noapte bunăăăă, buona notte, *ciao..."*

BUNICA *(către mama)*: Hai, gata, du-te și tu în treaba ta... La revedere... *(Stinge telefonul. Către copii.)* Și acum fiecare în patul lui...

Adrian urcă în patul de sus, Eliza în patul de dedesubt și Manuela în patul separat.

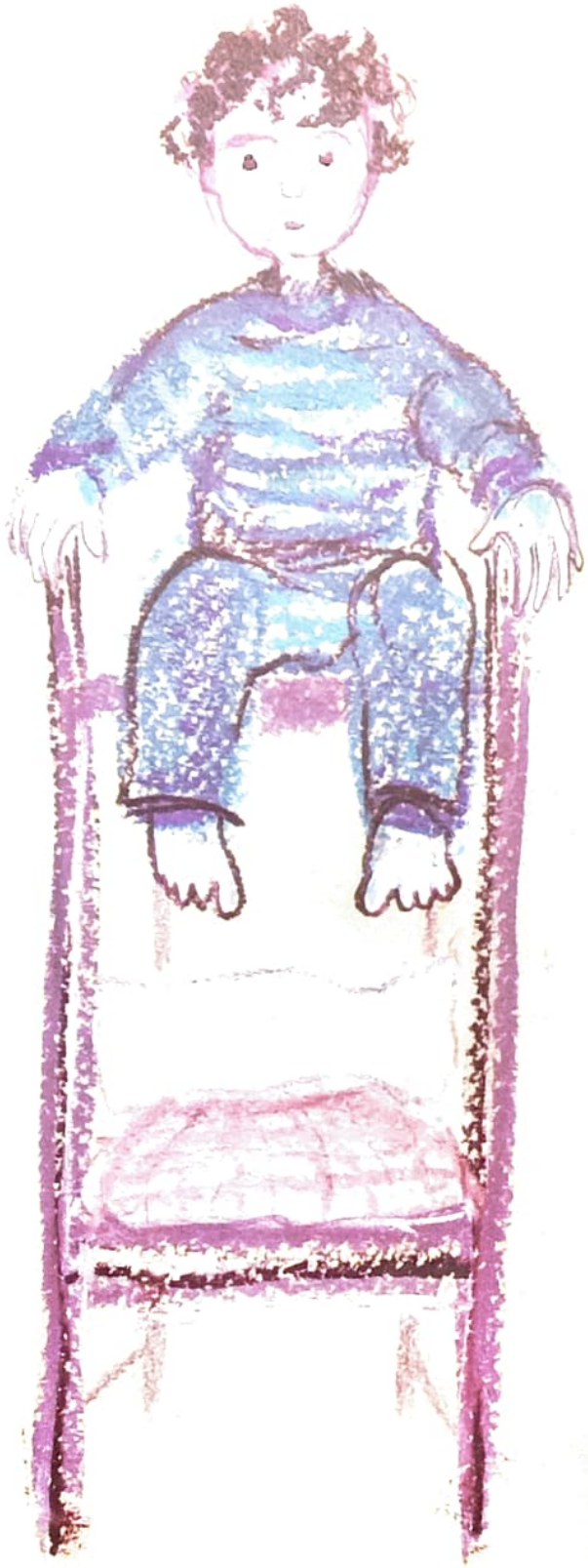

BUNICA: Și să nu mai aud un cuvânt! Da? *(Îl învelește și îl pupă pe Adrian.)* Adrian, ne-am înțeles?

ADRIAN: Da, bunico, noapte bună.

BUNICA: Și dacă aud că te-ai pus din nou la consolă vin și o arunc pe fereastră. Eliza, unde-i pisica? La tine?

ELIZA: Nu, bunico, pisica a plecat.

BUNICA: Eliza, nu minți!

ELIZA: Nu mint, bunico, pisica nu e la mine.

BUNICA *(controlează dacă pisica nu este în pat cu Eliza, apoi o pupă pe nepoțică și o învelește bine)*: Că m-ați înnebunit... Cu pisica, cu jocurile astea ale voastre... Numai prostii vă trimit părinții ăștia ai voștri... Noaptea nu vreau să văd ecrane aprinse în camera asta... Noaptea copiii dorm, că altfel nu vă ține capul să învățați la școală... Manuela, scoate pisica din pat!

MANUELA: Eu dorm deja, bunico, nu știu nimic.

BUNICA: Manuela, pisica doarme la locul ei, da? Pisica are culcușul ei în tindă.

MANUELA: Da, bunico, eu cred că e deja în tindă. Noapte bună.

BUNICA *(ridică plapuma de pe Manuela și caută pisica)*: Manuela, unde e pisica?

Pisica miaună. Bunica extrage pisica de sub perna Manuelei.

BUNICA: Manuela, de ce mă minți? *(Către pisică.)* Pleacă, pleacă... Du-te la tine în culcuș...

MANUELA: Ea s-a ascuns sub pernă, eu n-am văzut nimic...

Un câine apare la fereastra deschisă și începe să latre și să se gudure.

BUNICA: Hai, Lulu, spune-le și tu noapte bună și pleacă și tu la locul tău...

Câinele Lulu sare în cameră, trece pe la fiecare copil ca să primească o mângâiere, dar și ca să încerce să-i lingă puțin.

ADRIAN: Bunico, dar de ce nu putem dormi noi cu Kitty și cu Lulu dacă ei tot vor să doarmă cu noi? Că sunt cuminți...

BUNICA: Da, ei sunt cuminți, dar voi nu sunteți cuminți... Mai bine vă lăsam să plecați în Italia... Să scap de voi... Numai ca să vă culc, uite ce probleme am...

Lulu pleacă, bunica închide fereastra, apoi ia cu sine un laptop și poate și alte câteva jucării sau dispozitive electronice care ar putea să pâlpâie toată noaptea, sau să-i incite pe copii să se trezească pentru a se juca din nou cu ele.

Bunica stinge lumina și iese, prin public, urmată de pisică.

MANUELA: Și nu ne spui nicio poveste?

BUNICA: În seara asta n-am poveste. Că nu mai am nici eu putere... Uite cum îmi tremură mâinile... Și mai am de strâns și-n bucătărie... *(Trecând prin public, printre copii.)* Gata, să nu vă mai văd nici pe voi... La culcare... Că de aia e făcută noaptea... N-aveți decât să visați ce povești vreți voi... Că de aia sunteți năstrușnici... Ca să inventați povești.

un secret pe care nu-l spui celui mai bun prieten al tău nu este un secret. Iar voi sunteți prietenii mei, nu-i așa?

Adrian coboară și el din pat, vine repede și-i șoptește ceva la ureche Elizei. Cei doi schimbă câteva cuvinte în șoaptă.

Iertați-mă, trebuie s-o iau de la început. Așa... el este fratele meu Adrian.

ADRIAN: Bună seara.

ELIZA: Iar secretul pe care vreau să vi-l spun nu este numai al meu.

ADRIAN: Este și al meu.

ELIZA: Este secretul nostru.

ADRIAN: Al meu și al Elizei.

ELIZA: Deci vi-l spunem împreună.

ADRIAN: Este un secret uriaș. Un secret gigantic...

ELIZA: Asta le-am zis deja.

ADRIAN: Un secret galactic!

ELIZA: Eu și cu fratele meu mai mic...

ADRIAN: Nu sunt chiar așa de mic, am șase ani!

ELIZA: Adrian, nu mă mai întrerupe!

Manuela coboară din pat și vine în fugă, cu o păpușă în mână. Le șoptește ceva la ureche celor doi.

ELIZA: Iertați-mă, dar trebuie s-o luăm iar de la început.

SCENA 2

Câteva zeci de secunde de tăcere. Apoi, Eliza aprinde o lanternă. Coboară din pat, cu atenție, ca să nu-și trezească fratele și sora. Se apropie de marginea scenei.

ELIZA *(în șoaptă)*: Bună seara...

Așteaptă reacția copiilor.

Bună seara la toată lumea... *(Se uită în spate să vadă dacă nu s-au trezit frățiorii ei.)* Ah, nu știu cum să încep... *(Își freacă mâinile.)* Mă numesc Eliza... Și vreau să vă spun un secret... În după-amiaza asta... Dar vreți să vă spun un secret?

Ideal ar fi ca spectacolul să fie interactiv de la început iar copiii să răspundă „Daaaa..."

Dar promiteți că n-o să spuneți la nimeni?

„Daaaa..."

Pentru că este uite așa de mare... Un secret uriaș... Un secret gigantic... În mod normal nu ar trebui să-l spun nimănui. Dar vouă trebuie să vi-l spun. Pentru că

ADRIAN: Ea este sora noastră mai mică Manuela.

ELIZA: Manuela, spune-le bună seara prietenilor noștri.

MANUELA: Bună seara.

ELIZA: De fapt, secretul pe care vreau să vi-l spun nu este doar al meu și al lui Adrian.

MANUELA: Este și al meu...

ELIZA: Dar am decis toți trei să vi-l spunem...

ADRIAN: Ei bine, noi trei...

ELIZA: Am găsit în camera noastră...

ADRIAN: În după-amiaza asta...

Toc, toc, cineva bate la fereastră. Sunt câinele Lulu și pisica Kitty. Manuela fuge și le deschide.

MANUELA: Iertați-ne, o luăm încă o dată de la început.

ELIZA: Pentru că este și secretul lor...

Câinele Lulu latră, pisica Kitty miaună.

ADRIAN: Deci, noi toți am găsit azi pe la ora cinci...

MANUELA: Un *terestru*!

ELIZA și ADRIAN *(într-un singur glas)*: Un extraterestru!

MANUELA: Un *extrarestru*!

ELIZA: Manuela, un extraterestru... repetă după mine... extra...

MANUELA: Extra...

ELIZA: Terestru...

MANUELA: Terestru...

ELIZA: Și acum repetă cuvântul întreg. Extraterestru.

MANUELA: *Extrarexstru.*

ELIZA: Manuela, fii atentă cum pronunță prietenii noștri... *(Către sală.)* Extraterestru.

Copiii repetă: Extraterestru.

MANUELA: *Extraterestrurestru.*

ELIZA: Bine, spune-i cum vrei tu... *(Către sală.)* Ei, ce părere aveți de secretul nostru?

ADRIAN: Nu-i așa că-i un mare secret?

ELIZA: Vi s-a spus vreodată un secret mai mare decât al nostru?

ADRIAN: Eu cred că este cel mai mare secret pe care l-a avut vreodată cineva.

ELIZA: Pe planeta Terra.

MANUELA: Pentru că este un extrasecret.

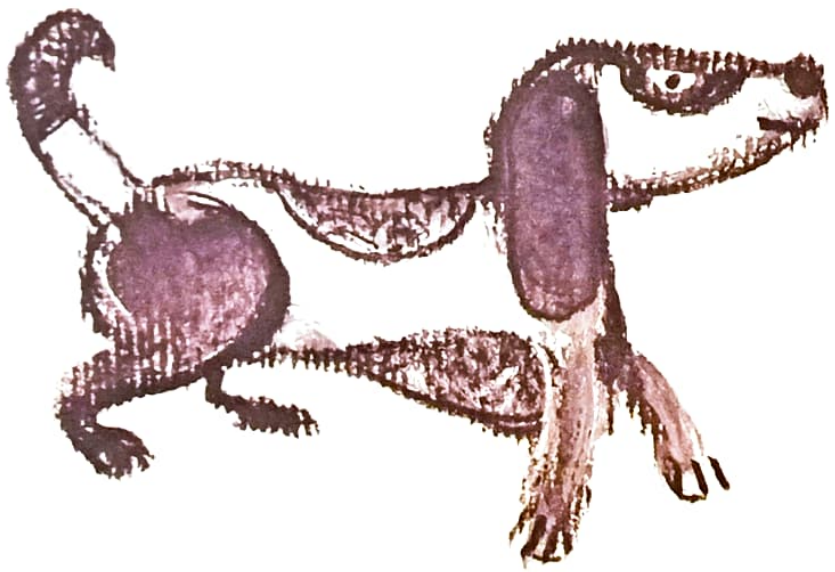

ELIZA: Ne credeți sau nu ne credeți că avem un extraterestru în cameră?

ADRIAN: Da sau nu?

ELIZA: Vreți să vi-l arătăm?

ADRIAN: Cine vrea să-l vadă să ridice mâna!

Lulu și Kitty înalță câte o lăbuță. Manuela, mai naivă, ridică și ea mâna, dar Adrian îi face semn să lase mâna în jos.

ELIZA: Părinții din sală să nu ridice mâna, că lor nu le arătăm nimic.

ADRIAN: Bun, cine vrea să-l vadă să ridice două mâini...

Lulu și Kitty ridică fiecare câte două lăbuțe.

MANUELA: Cine vrea să-l vadă să ridice trei mâini!

Lulu și Kitty ridică fiecare câte trei lăbuțe.

ELIZA: Manuela, nimeni pe Pământ nu are trei mâini. Numai extratereștrii au trei mâini... Și nu toți...

MANUELA: Cine vrea să-l vadă să aplaude numai cu cele două degete mici...

ELIZA: Cine vrea să-l vadă să aplaude numai cu degetul mic și cu inelarul...

ADRIAN: Cine vrea să-l vadă să aplaude numai cu degetul mic, cu inelarul și cu degetul mijlociu...

MANUELA: Cine vrea să-l vadă să aplaude numai cu degetul mic, cu inelarul, cu mijlociul și cu arătătorul...

ELIZA: Cine vrea să-l vadă să aplaude cu toată mâna...

Întreaga sală este antrenată în acest joc de crescendo și de suspans.

ADRIAN: Fiți atenți, vă previn că extraterestrul nostru nu seamănă cu noi.

ELIZA: Dar este cel mai simpatic extraterestru de pe pământ.

ADRIAN: Nu care cumva să vă speriați...

ELIZA: Extraterestrul nostru stă ascuns sub masă.

ADRIAN: Nu știm de ce, dar nu vrea să iasă de sub masă.

ELIZA: Dar vom ridica fața de masă ca să-l vedeți...

MANUELA: Închideți ochii și numărați până la o mie...

ADRIAN: Nu până la o mie, e prea mult... până la zece...

Toți copiii numără: unu, doi, trei, patru... Între timp se aude o muzică galactică, sunt folosite efecte de lumină etc. Eliza, Adrian și Manuela se pregătesc să ridice fața de masă.

TOȚI COPIII: Cinci... șase... șapte... opt... nouă... zece...

Întuneric beznă. Brusc, în noaptea neagră, se deschide un imens ochi albastru care clipește.

Ohhh...

Trec câteva secunde bune. În noaptea ceva mai puțin neagră se deschide un al doilea ochi, verde, care clipește și el.

Ohhh...

În noaptea și mai puțin neagră se mai deschide un al treilea ochi, portocaliu, care începe și el să clipească.

Ohhh...

Cei trei ochi clipesc, dar nu în același ritm.

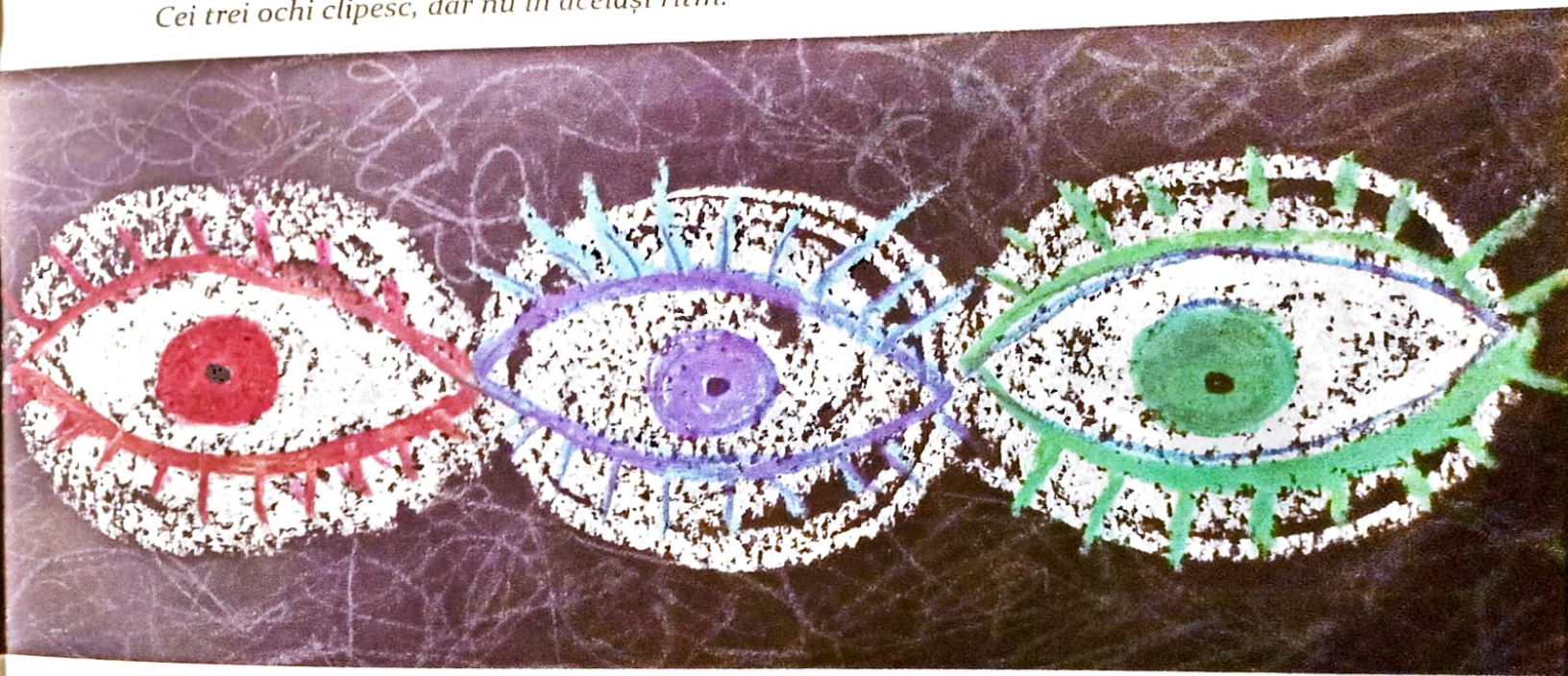

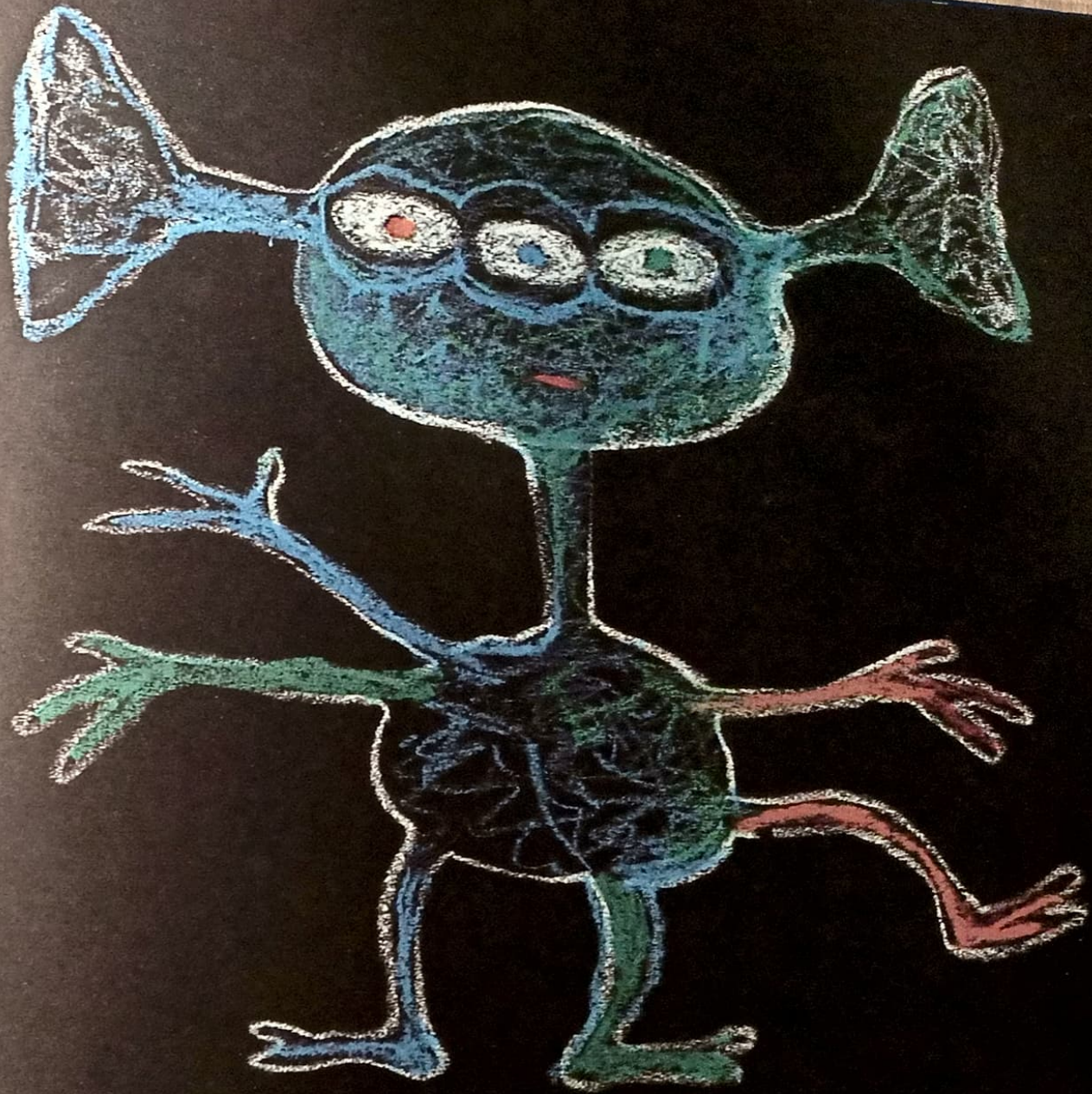

ELIZA *(aprinzând lanterna)*: Hai, ieși de acolo!

ADRIAN *(aprinde și el o lanternă)*: Nu-ți fie frică, ieși!

MANUELA: Nu te teme, că nu te mâncăm.

Extraterestrul agită o mână albastră.

ELIZA *(către copii)*: Îi este frică de noi. Este teribil de fricos.

ADRIAN: Hai, hai... hai, ieși ca să te vedem...

MANUELA: Hai, că poți să te joci cu noi...

ELIZA *(către copii)*: Dar vreți să se joace cu noi?

Copiii spun „Daaaaaa..." Extraterestrul agită o a doua mână, verde.

ADRIAN: Hai, hai, dă-mi mâna... Hai, ieși de sub masă. Ai voie să ieși de sub masă.

Extraterestrul agită o a treia mâna, portocalie. Toți cei trei ochi ai lui clipesc și sclipesc.

ELIZA: Hai, ieși la lumină...

Extraterestrul își agită un picior albastru. Până la urmă Eliza, Adrian și Manuela îl iau fiecare de câte o mână și-l trag de sub masă. Extraterestrul își arată un al doilea picior, verde. Apoi își arată un al treilea picior, portocaliu.

Autorul acestei piese îl previne pe regizor că se supără rău dacă nu respectă numărul de ochi, mâini și picioare atribuite extrateretextului... *pardon, extraterestrului. În rest, regizorul îl poate imagina cum crede el de cuviință.*

Cei trei copii îl aduc pe extraterestru în fața rampei.

ADRIAN: Poftiiiim...

ELIZA: Ați văzut?

MANUELA: El este extrasecretul nostru.

ADRIAN: Cred că a intrat pe fereastră...

ELIZA: Pe la ora cinci...

MANUELA: Când bunica era plecată la doctor și ne-a lăsat singuri...

ELIZA: Hai, spune-le copiilor bună ziua...

Extraterestrul se sperie, se desprinde de mâinile copiilor, fuge înapoi sub masă și trage și fața de masă în jos ca să rămână ascuns.

ELIZA: Nu-i nimic, așa e el, mai sperios. Nu a văzut niciodată atâția copii...

ADRIAN: Și e și el un copil...

MANUELA: Pentru că altfel n-ar fi sperios.

ELIZA: Pentru că am consultat Marele Dicționar al Extratereștrilor...

ADRIAN: Și scrie clar... Extratereștrii părinți nu sunt sperioși.

MANUELA: Doar *extratereștrii* copii sunt sperioși.

ELIZA: Noi însă îi vom cânta un cântec și el va ieși de sub masă...

Copiii cântă împreună cu Kitty și cu Lulu. Cu eventuale proiecții, cântecul poate fi o lecție de astronomie. Planetele (cu excepția satelitului terestru Luna) sunt citate în ordinea apropierii de Soare.

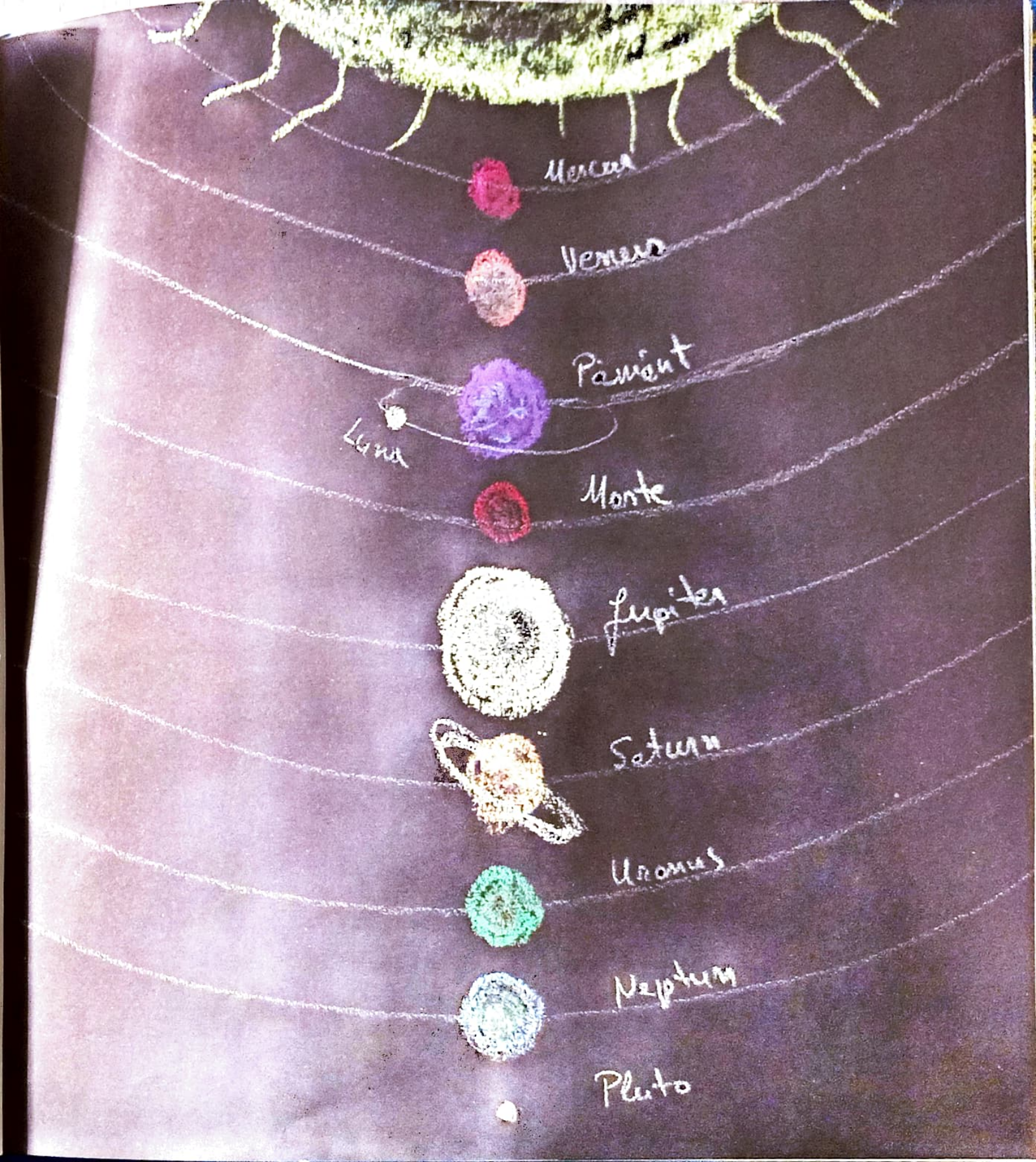
Mercuri
Venus
Pamiant
Luna
Monte
Jupiter
Saturn
Uranus
Neptun
Pluto

Orice musafir galactic
Are-un domiciliu fix
Și sosește pe Pământ
De pe o planetă X.

Dacă observați că este
Pătrățos, pufos, mahmur,
Molfăind chipsuri celeste,
A sosit de pe... Mercur.

De pe Venus dacă vine,
Aveți șansa să-l vedeți
Cum vă cere, invizibil,
Să-l hrăniți cu castraveți.

Dacă trece sistematic
Să vă spună noapte bună,
Cu o față de lunatic,
E vecin cu noi pe... Lună.

Dacă doldora de ochi
Se cufundă într-o carte,
A sosit pe o cometă.
Știți de unde? De pe... Marte.

Dacă face pe grozavul,
Numai fumuri și mister,
S-a născut din ploi acide
Pe planeta... Jupiter.

Dacă e miriapod
Cu un cap mai taciturn,
A migrat de pe Uranus
Și trăiește pe... Saturn.

Dacă un extraterestru
Cam strengar și cam nebun
Vă vorbește neptunește,
A venit de pe... Neptun.

Dacă vine de pe Pluto,
Seamănă cu un arici.
Veți vedea la el pe creștet
Zece mii de trompe mici.

Știți de ce extratereștrii
Vin la noi din galaxie?
Terra este pentru ei
Singura oglindă vie.

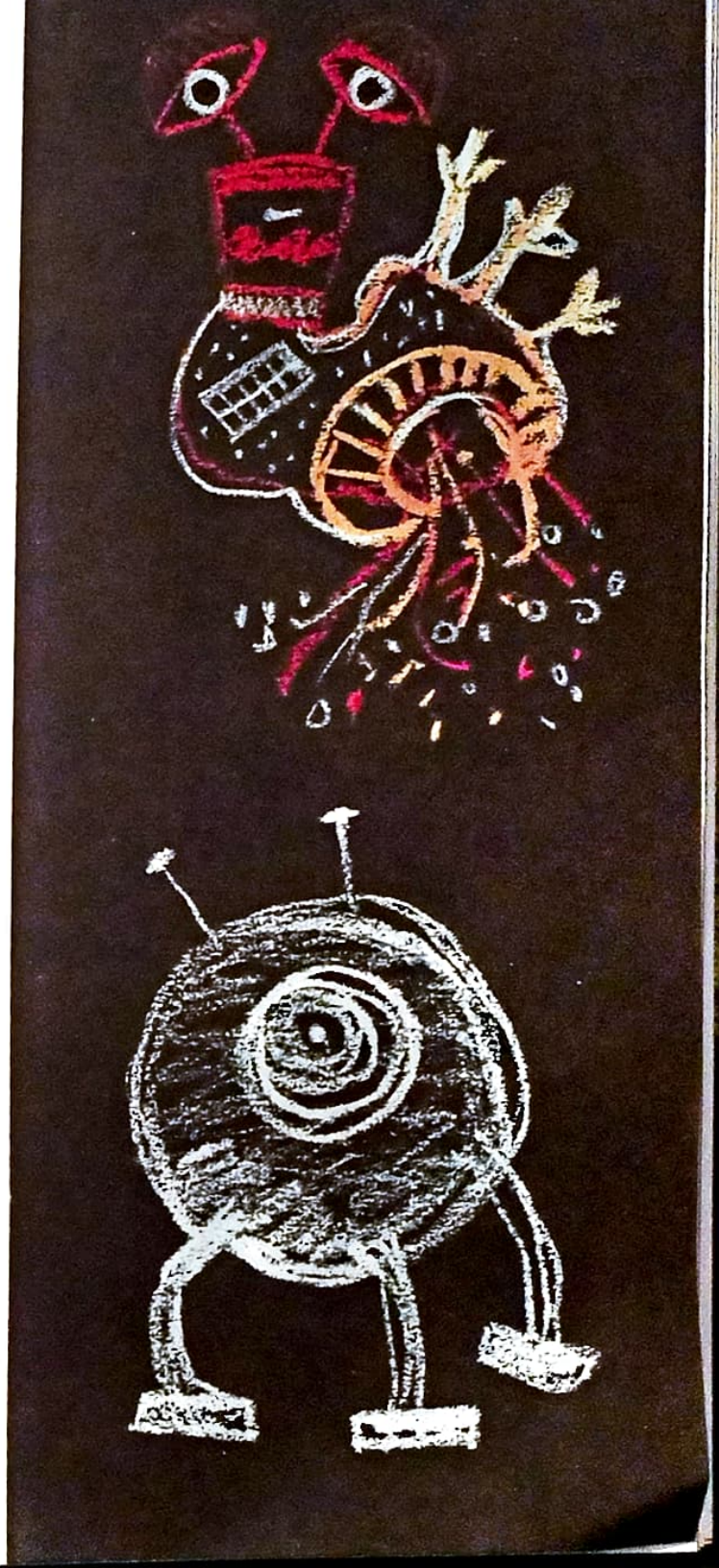

Iar această poezie,
Spusă rar, cu voce joasă,
Îi convinge pe galactici
Ca să iasă de sub masă.

Extraterestrul poate ieși de sub masă spre sfârșitul cântecului și poate cânta și el.

ELIZA: Ați văzut că am avut dreptate? Nici un extraterestru nu rămâne mult sub masă dacă îi cântați ceva frumos...

ADRIAN *(către extraterestru)*: Hai, spune „bună ziua", că doar știi să vorbești...

ELIZA: L-am învățat într-o oră.

MANUELA *(îl ia cu încredere de mână pe extraterestru și-l aduce în fața copiilor)*: Spune *a*!

EXTRATERESTRUL: A...

ELIZA: Spune *a*, *e*, *i*, *o*, *u*, *ă*, *î*...

EXTRATERESTRUL: A, e, i, o, u, ă, î...

ADRIAN: Cel mai ușor i-a fost să învețe vocalele...

MANUELA: Spune *en-ten-tina-savaracalina-savaracalucica-en-ten-bob*!

ELIZA: Spune *eu*...

EXTRATERESTRUL: Nu spun...

ELIZA: Uneori e încăpățânat...

ADRIAN: Spune *ei*...

EXTRATERESTRUL: Nu spun...

MANUELA: Spune *mama*...

EXTRATERESTRUL: Mama...

ADRIAN: Spune *tata*...

EXTRATERESTRUL: Tata...

ELIZA *(către sală)*: El repetă după noi, dar din păcate nu știe ce înseamnă mama și ce înseamnă tata...

ADRIAN: De pe ce planetă vii?

EXTRATERESTRUL: De pe planeta Arret.

ELIZA: Și unde este planeta Arret?

EXTRATERESTRUL *(arată cu mâinile în trei direcții deodată)*: Acolo...

MANUELA: Și de ce ai trei mâini?

EXTRATERESTRUL: Una ca să pot arăta spre trecut, alta ca să pot arăta spre prezent și alta ca să pot arăta spre viitor...

ADRIAN: Hm... Complicat cu extratereștrii...

MANUELA: Și de ce ai trei picioare?

EXTRATERESTRUL: Piciorul acesta este ca să pot merge înainte... Piciorul acesta este ca să merg înapoi... Iar piciorul acesta este ca să stau pe loc...

ADRIAN: Hm...

ELIZA: Hm...

MANUELA: Hm...

ELIZA *(către copii)*: Vreți să-i puneți și voi niște întrebări?

ADRIAN: Și de ce ai trei ochi?

EXTRATERESTRUL: Cu ochiul albastru văd spațiul, cu ochiul verde văd timpul și cu ochiul portocaliu visez.

MANUELA: A, deci și extratereștrii visează! Uraaaa!

ELIZA: Și cum se face că nu ai mamă?

ADRIAN: Și nici tată?

MANUELA: Și nici frați?

EXTRATERESTRUL: Pentru că noi pe planeta Arret ne naștem fiecare din...

ELIZA: Din ce? Din magmă?

EXTRATERESTRUL: Ne naștem fiecare separat... din...

ADRIAN: Din aer? Din ocean? Din foc?

EXTRATERESTRUL: Nu, ne naștem dintr-un fel de... de...

MANUELA: De grădină? Dintr-o tufă de zmeură?

EXTRATERESTRUL: Să zicem că da... dintr-un fel de grădină de alge...

ADRIAN: Adică la voi copiii apar așa, ca niște morcovi, din pământ?

EXTRATERESTRUL: Cam da...

ADRIAN: Ca niște ridichi? Ca niște sfecle?

ELIZA: Sau ca niște căpșuni?

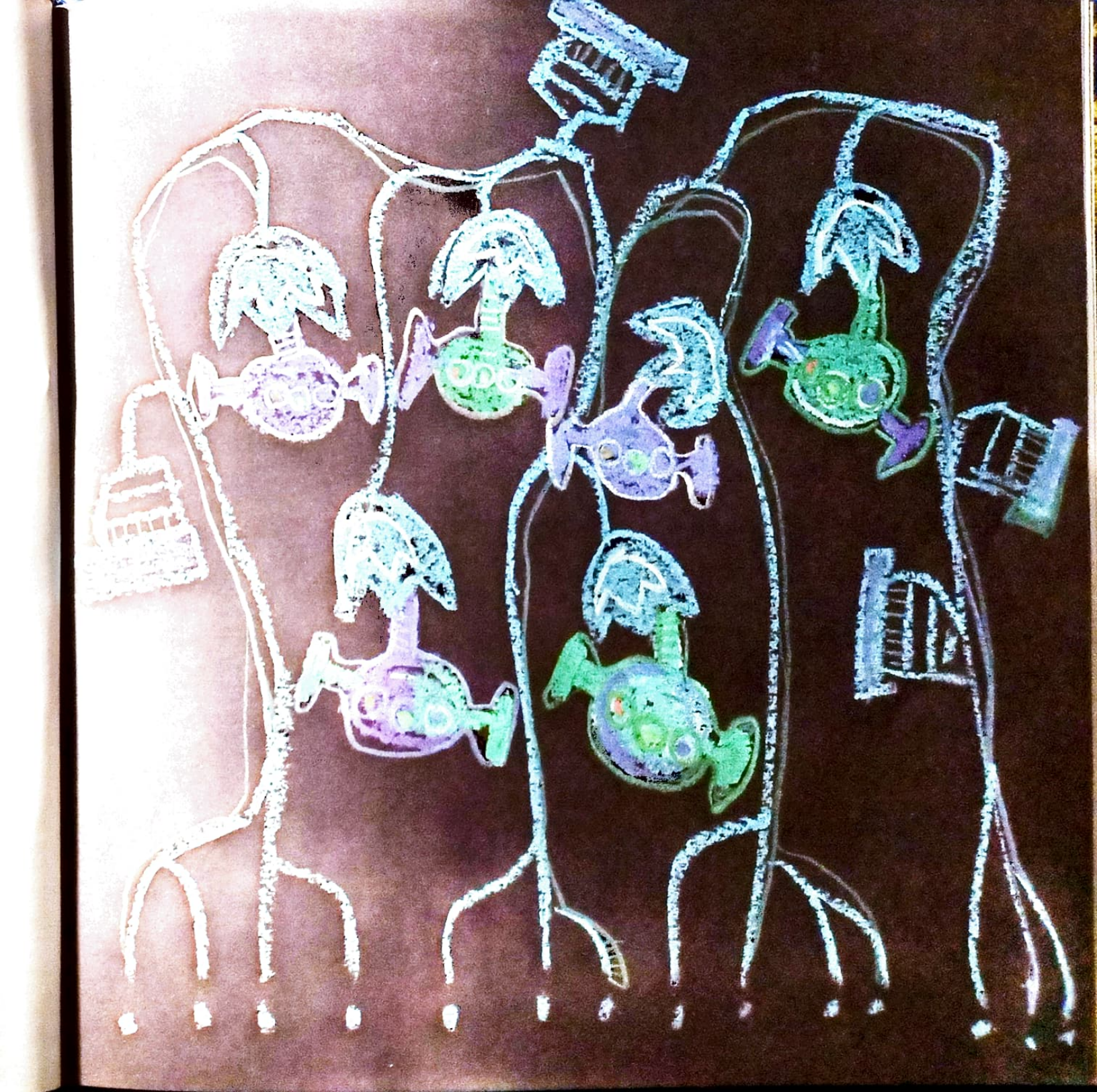

MANUELA: Sau ca niște cireșe?

EXTRATERESTRUL *(trist)*: Mai degrabă ca niște struguri...

MANUELA: O, la, la... ce trist... Și tu nu ai avut niciodată mamă?

Extraterestrul face nu din cap.

ADRIAN: Nu ai avut niciodată mamă care să te sune seara înainte de culcare?

Extraterestrul face nu din cap.

MANUELA: ...din Italia...

Extraterestrul face nu din cap.

ELIZA: Nu ai avut niciodată părinți care să vină să te vadă de două ori pe an?

MANUELA: Vara, în luna august?

ADRIAN: Și iarna, de Crăciun...

MANUELA: Și să-ți aducă zeci, sute, mii de cadouri?

Extraterestrul face nu din cap.

ELIZA: O, la, la... ce trist, ce trist...

Copiii cântă.

Vai, ce rece suflă vântul
Pe planeta fără mame,
Noaptea e un sac de gâlme,
Ziua un ocean de scame.

Vai, ce seacă, vai, ce acră
E planeta fără tați,
O pădure fără vlagă
Cu toți arborii uscați.

Nu știu cum adie viața
Pe aceste galaxii
Unde cresc copii din alge
Iar părinții nu sunt vii.

De-aș putea zbura prin spațiu
Cu puteri extraterestre,
Pe planeții fără mame
Aș planta câte-o poveste.

Hai să inventăm o mamă
Pentru toți copiii care
Nu au parte de tandrețe
Pe planetele bizare.

Vai, ce bine, vai, ce bine
Că nu ne-am născut pe Lună
Și că nouă la culcare
Ni se spune noapte bună.

Pe planeta fără mame
Viața curge monoton,
Dar aici mama ne pupă
Zi de zi prin telefon.

Chiar plecată la Torino,
Mama-i mamă și ne sună
De trei ori pe zi, plus seara,
Când ne spune noapte bună.

MANUELA: Mama și tata ne trimit în fiecare lună câte un pachet uite așa de mare cu bunătăți din Italia.

ELIZA: De la Torino...

ADRIAN: Și dacă vrem să o vedem pe mama...

ELIZA: Este suficient să o sunăm pe Whatsapp...

MANUELA: Dar nu mai mult de trei ori pe zi... că lucrează...

ADRIAN: Deci nu știi ce este aia Whatsapp?

EXTRATERESTRUL: Nuuuu...

ADRIAN: Bine, uite, îți arătăm noi... O s-o sunăm pe mama prin Whatsapp...

ELIZA: Nu acum, că e prea târziu...

MANUELA: Mai bine îi arătăm calendarul...

Cei trei copii deschid un dulap de unde se revarsă un munte de jucării și cadouri primite de la părinți. Revin cu un calendar cu imagini din Torino.

ADRIAN: Uite, vezi? Așa arată Torino... Iar aici sunt scrise toate zilele anului...

ELIZA: La voi câte zile are anul?

EXTRATERESTRUL: 3650...

MANUELA: Uau! Așa multe?

ADRIAN: Înseamnă că noi avem noroc... La noi sunt mai puține... *(Către copiii din sală.)* Câte zile are anul la noi, copii?

Copiii răspund... 365...

ADRIAN: Deci, uite, acum suntem pe 21 mai... Și până când vor veni tata și mama...

MANUELA: În luna august... cu o mie de cadouri...

ELIZA: De care nu avem nevoie...

MANUELA: Ba avem nevoie!

ADRIAN: Ba nu avem nevoie!

MANUELA *(smiorcăindu-se)*: Ba avem nevoie...

ELIZA: Da, avem nevoie ca să le facem lor plăcere. Dar de fapt nu avem nevoie. Și oricum le ținem pe toate în dulap.

ADRIAN: Așa, uite, mai sunt exact 71 de zile până când tata și mama vor veni cu mașina din Italia...

MANUELA: Cu o mie de cadouri!

ELIZA: De care... *(Eliza se răzgândește ca să nu o facă să plângă pe sora ei mai mică.)* Pe care abia le așteptăm...

MANUELA: Și care vor fi la fel ca astea... *(Îl trage pe Extraterestru spre mormanul de cadouri.)* Poftim! Vezi ce frumoase sunt?

ADRIAN: Unele au rămas nedeschise de anul trecut...

EXTRATERESTRUL *(se scarpină în cap cu cele trei mâini)*: Iertați-mă, dar pentru mine... totul este atât de terestru... De fapt ce înseamnă cadou?

ELIZA: Hm... cum să-ți explicăm...

ADRIAN: La voi, când vrei să-i faci cuiva o bucurie... o mare plăcere... să-i arăți că-l iubești... ce-i dai?

EXTRATERESTRUL: A, la noi e simplu... *(Extraterestrul își agită cele trei mâini în aer ca și cum ar vrea să prindă ceva, apoi modelează cu palmele respectiva „materie" ca și cum ar face un bulgăre de zăpadă.)* Poftim... e pentru voi...

Extraterestrul le întinde copiilor un fel de bulgăre care seamănă cu o inimă și în care palpită o luminiță.

ADRIAN: Ce-i asta?

EXTRATERESTRUL: E un bulgăre de timp.

MANUELA: Ce!?

ELIZA: Tu știi să faci bulgări de timp?

EXTRATERESTRUL: Da. La noi singurul cadou pe care ni-l facem e timpul. Ne oferim unii altora bulgări de timp. *(Depune bulgărul de timp în mâinile Elizei.)* Poftim, e pentru tine...

Eliza, extaziată, admiră bulgărul de timp care pâlpâie, dar emite și un fel de melodie.

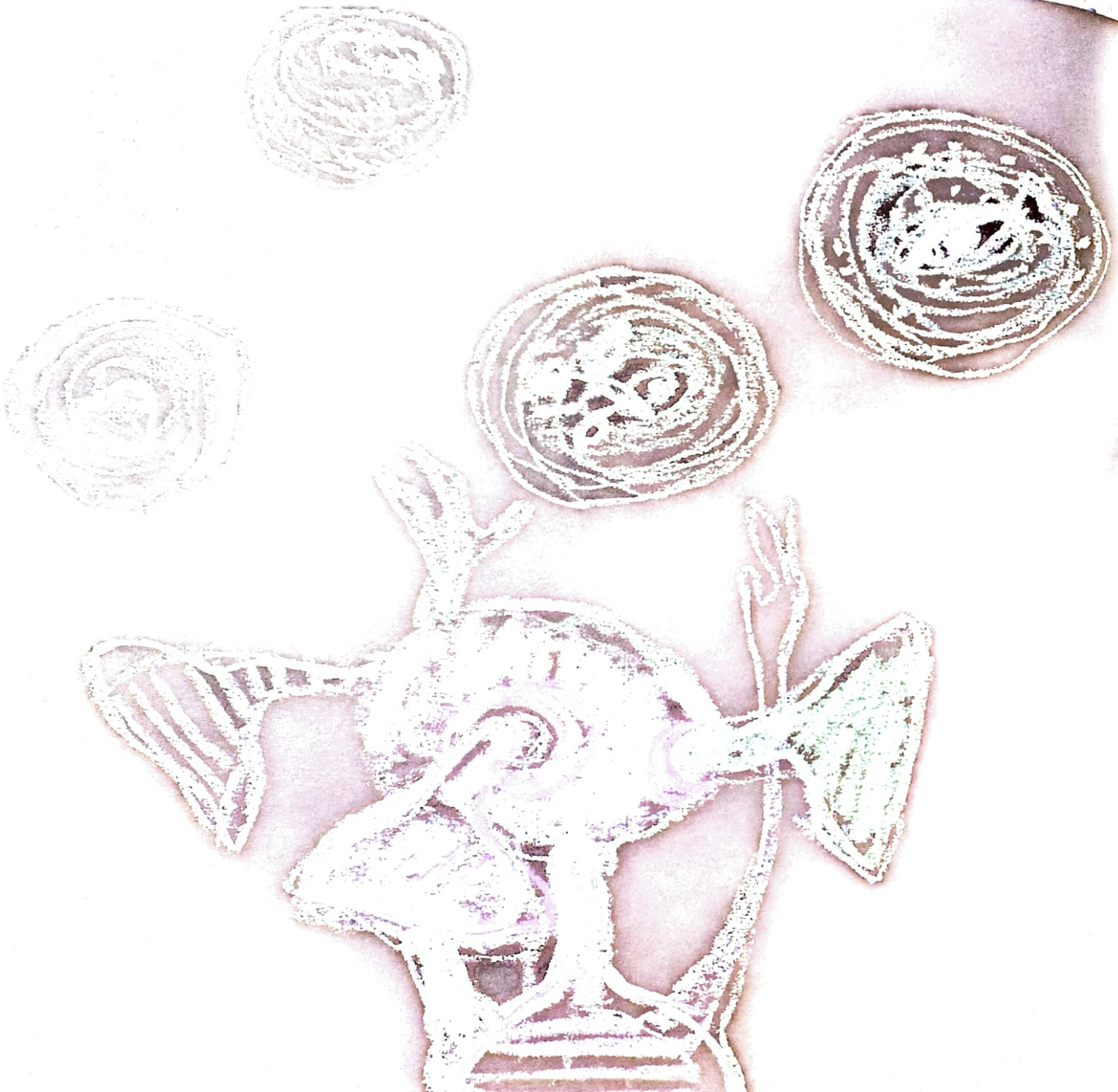

MANUELA: Vreau și eu unul, vreau și eu!

EXTRATERESTRUL: Imediat. *(Își agită mâinile, înhață materie din aer și mai face un bulgăre de timp.)* Iată, Manuela, e al tău. Poți să-l duci la ureche și să asculți cum cântă...

ADRIAN: Și eu, și eu vreau unul...

EXTRATERESTRUL: Da, Adrian... *(Îi prepară un bulgăre de timp.)*

ADRIAN: Oooo... al meu susură...

ELIZA: Al meu cântă...

MANUELA: Al meu spune o poveste...

EXTRATERESTRUL *(către copiii din sală)*: Vreți și voi câte un bulgăre de timp? *(Extraterestrul trece printre copii.)* Poftim, cadouri pentru voi... O pungă de chipsuri sau un bulgăre de timp?... Chipsuri?... Bulgăre de timp?... Și tu? Vrei un joc cu Batman sau un bulgăre de timp?... Joc cu Barbie sau bulgăre de timp? Cine vrea bulgăre de timp să ridice trei mâini... Părinții care nu știu să facă bulgări de timp să ridice o mână... Copiii care știu să facă bulgări de timp să ridice două mâini... Bulgări de timp pentru copii...

Extraterestrul cântă cu o voce extraterestră un cântec cu sonorități extraterestre. Copiii se pot asocia cântecului, dar și Kitty și Lulu.

Bulgări de timp, bulgări de timp,
Secundele sunt un nisip fierbinte,
Veniți să vă încălziți palmele cu el,
Timpul locuiește, da, în cuvinte.

Bulgări de timp, bulgări de timp,
Pe unele planete necunoscute
Fiecare secundă este formată
Din exact șaizeci de minute.

Bulgări de timp, bulgări de iubire,
În galaxiile noastre îndepărtate
Fiecare minut conține tandrețe
Și șaizeci de ore extra-pătrate.

Bulgări de dragoste, bulgări de povești,
Cadourile extraterestre sunt mai subtile.
Pe planeta Arret fiecare oră paternă
Conține douăzeci și patru de zile.

Bulgări de vise, bulgări de tandrețe,
Daruri extraterestre pentru fiecare,
Există lumi ascunse unde o zi maternă
Cântărește cât șapte săptămâni milionare.

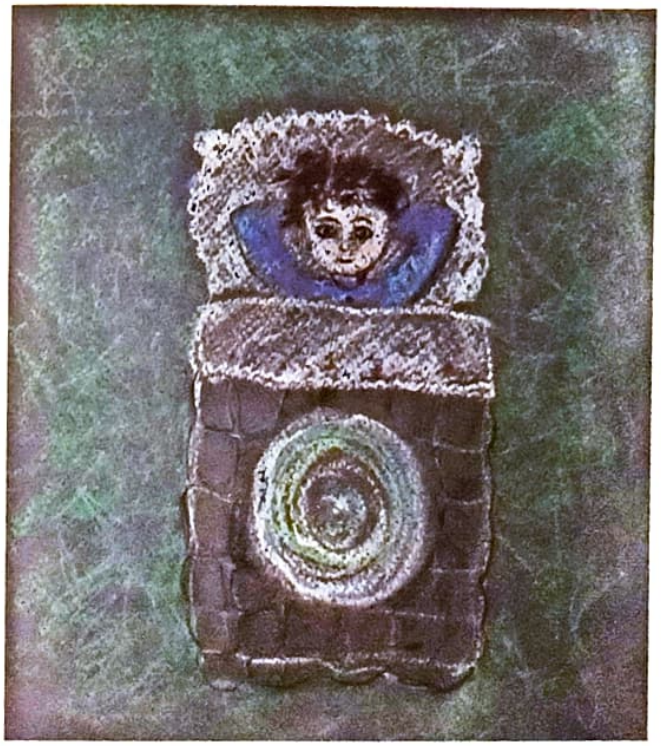

SCENA 3

Se aud pașii bunicii și apoi vocea ei. Kitty și Lulu fug pe fereastră.

BUNICA: Elizaaaaa!

Eliza, Adrian și Manuela îl iau repede pe Extraterestru și îl ascund sub masă.

ELIZA *(către copiii spectatori)*: Ah, ne-a auzit bunica... iar o să ne certe că nu dormim... Să nu-i spuneți că v-am invitat la noi în cameră...

ADRIAN: Să nu-i spuneți că avem un extraterestru sub masă...

EXTRATERESTRUL *(scoate capul de sub masă)*: Ce este aceea „bunică"?

MANUELA: „Bunica" este atunci când n-au unde să te lase părinții când pleacă să lucreze în Italia...

Bunica intră în cămașă de noapte, cu un șal pe umeri. Să ne înțelegem, nu este o bunică rea, doar obosită și puțin depășită de rolul ei. Și, în mod evident, nu o duce prea bine cu sănătatea, și mai este și îngrijorată de viitor.

BUNICA: V-am spus să stingeți odată lumina! Eliza, tu ești capul răutăților!

Eliza, Adrian și Manuela se strecoară fiecare în patul său, sting luminile, se acoperă până peste cap cu plapuma... Numai că sub plapumă continuă să pâlpâie bulgării de timp primiți de la Extraterestru. Cei trei copii simulează cuminţenia totală. Bunica intră în camera copiilor.

BUNICA: Uite ce talmeș-balmeș ați făcut... Și cine strânge mâine după voi? Eu, cine altcineva. Ce-a fost hărmălaia asta? Nici nu pot să mă odihnesc din cauza voastră... Șușotiți toată noaptea și mâine de-abia vă mai treziți. Și cine trage mâine de voi ca să vă duceți la școală? Eu. Eliza, tu care ești mai mare, se poate să nu înțelegi de vorbă bună? Vreți să o sun pe mama? Vreți să-i arăt cum arată camera voastră? Acum vă prefaceți că dormiți, dar în urmă cu trei secunde ați făcut aici circul de pe lume... Ce aveți sub plapumă? Ce ascundeți acolo? Iar dormiți cu lanternele deschise?

(Se apropie de Eliza.)

BUNICA: Eliza, stinge lanterna. Eliza, dormi?

ELIZA: Da.

BUNICA: Nu poți să dormi cu telefonul deschis. Nu se poate așa ceva... Adrian...

ADRIAN: L-am stins, bunica, gata. Noapte bună.

BUNICA: Manuela, și tu te iei după frații tăi mai mari? De unde ai telefonul ăla?

MANUELA: Dorm, nu pot să-ți răspund.

BUNICA: Manuela, dă-mi telefonul. Nu e bine să dormi cu telefonul lângă tine. Mama nu sună niciodată în timpul nopții. Telefonul emite tot felul de unde, de

radiații... Nu e bine pentru ochi, pentru creier... Manuela, mă auzi? Ce pâlpâie acolo?

MANUELA: Nu e telefon, e un...

BUNICA: E un ce?

MANUELA: E un bulgăre de timp.

BUNICA: Manuela, nu minți.

ADRIAN: Manuela nu minte. Poftim, toți avem câte un bulgăre de timp. Nu sunt telefoane. Și nici nu pot fi stinse.

BUNICA: Cum nu pot fi stinse? Scoate bateriile din ele.

ELIZA: Bunico, bulgării de timp nu funcționează cu baterii...

BUNICA *(către copiii din sala de spectacol)*: M-au înnebunit nepoțeii ăștia ai mei. Mi-au scos peri albi. *(Către cei trei copii.)* Mai bine vă lăsam să plecați în Italia cu părinții ăștia ai voștri...

ELIZA: Nu vrem să plecăm în Italia.

MANUELA: Vrem să stăm cu tine.

BUNICA: Că nu mai pot nici eu. Că nu sunt de piatră... *(Către copiii din sală.)* Sunt eu o bunică rea? Sunt eu o bunică zgripțuroaică?

(Imposibil în acest moment al scrierii piesei de prevăzut reacția sălii.)

Toată ziua muncesc, toată ziua am ceva de făcut... Am crezut că mă odihnesc la pensie, dar uite că nu mă odihnesc. Toată lumea din sat e plecată în Italia. Numai bătrânii și copiii au mai rămas aici... Parcă e sat de stafii. Toate casele sunt goale.

La ce bun să faci case noi dacă stau goale? *(Adună cei trei bulgări de timp din mâinile nepoților ei.)* Ce mai sunt și prostiile astea? De unde le aveți?

MANUELA: Ni le-a dat un *extraletrestru*.

BUNICA: Cine vi le-a dat?

MANUELA: Ni le-a dat *extraletestul* de sub masă.

Bunica se uită sub masă, dar Extraterestrul rămâne nemișcat și cu ochii închiși.

BUNICA: Ce-i cu hahalera asta? Cine-i pațachina asta?

Bunica se întoarce cu spatele la Extraterestru, iar acesta își deschide brusc cei trei ochi.

BUNICA: Adrian, te-am întrebat ceva... De unde a apărut mumia asta aici?

ADRIAN: Păi a fost cadou primit anul trecut de Crăciun, nu-ți amintești?

Bunica aruncă din nou o privire la Extraterestru. Acesta închide ochii. Când bunica se întoarce din nou cu spatele, Extraterestrul deschide iar ochii.

BUNICA: Gata, gata, uite ce oră e... Aproape zece... Aveți nevoie de somn... Copiii care nu dorm destul nici nu învață bine la școală... Cum naiba se sting moșmolocii ăștia?

ADRIAN: Bunico, ăștia sunt bulgări de timp... Nu se sting niciodată.

BUNICA: Eliza, cum se sting moșmolocii?

ELIZA: Bunico, Adrian are dreptate. Sunt bulgări de timp, și bulgării de timp nu se sting niciodată...

BUNICA: Manuela...

MANUELA: Eu nu răspund, că dorm.

Bunica o acoperă mai bine pe Manuela, o sărută pe frunte.

BUNICA: Deci nu vreți să-mi spuneți cum se sting moșmolocii... *(Către copiii din sala de spectacol.)* Cine știe să-i stingă? Că doar nu se poate să nu se stingă...

COPIII *(din sală și de pe scenă)*: Sunt bulgări de timp, bunico... Nu se sting niciodată...

BUNICA *(ieșind)*: De s-ar întoarce odată părinții ăștia ai voștri... Parcă au prins rădăcini în Italia... Întâi au spus că se duc numai pentru șase luni, ca să-și cumpere și ei o mașină... Apoi au spus că mai stau șase luni, ca să toarne temelie să-și facă și ei o casă nouă... Apoi au mai stat încă șase luni, ca să cumpere cărămidă și să ridice pereții... Acum s-au dus pe încă șase luni, ca să cumpere țiglă de acoperiș... Și uite așa n-o să se mai termine niciodată... O să mai stea șase luni ca să pună parchet și să tragă apă... Apoi o să mai stea șase luni ca să facă sobe... Apoi o să mai stea șase luni ca să cumpere mobilă... Și între timp copiii ăștia cresc ca niște buruieni... Iar eu cine știe câte zile mai am... Uite, în mâini nu mai am deloc putere... Abia mai ridic o găleată...

SCENA 4

Bunica a plecat. După o vreme Eliza coboară din pat urmată de Adrian și de Manuela. Se duc toți trei să-l scoată pe Extraterestru de sub masă.

ELIZA: Hei... vrei să-ți spunem un secret?

ADRIAN: Avem un secret al nostru și vrem să ți-l spunem.

MANUELA: Vrem să-ți arătăm ceva.

ELIZA: Dar promite că nu ai să spui nimic nimănui pe alte planete...

ADRIAN: Nu vrem să știe nimeni în univers ce vrem să-ți spunem ție...

MANUELA: La cele trei urechi ale tale...

EXTRATERESTRUL: Ce este un secret?

MANUELA: Un secret este atunci când promiți că nu spui nimic nimănui, dar dacă ai un prieten foarte bun fugi imediat la el ca să-i spui totul.

EXTRATERESTRUL: Promit să nu spun nimic decât prietenului meu AX-123-BX-234-CX-345-ZDRANG-ZDRONG.

MANUELA: Bine, vino cu noi la fereastră...

Personajele se apropie de o fereastră care dă spre sala de spectacol.

ADRIAN: Vezi ceva mare și fără acoperiș, acolo, în fundul grădinii?

MANUELA: Cu șapte camere?

ELIZA: Și cu etaj?

EXTRATERESTRUL: Văd.

ELIZA: Ei bine, acolo va fi...

MANUELA: Casa noastră nouă!

ADRIAN: Vrei să te ducem să o vizitezi?

MANUELA: Dacă nu ți-e frică de întuneric...

EXTRATERESTRUL: Ce înseamnă *casă*? Ce înseamnă că e nouă? Ce înseamnă *frică*?

ADRIAN: Vino... Uite, ieșim pe fereastră...

ELIZA: Ușor... ușor... Hm, văd că e mult mai greu să ieși pe fereastră când ai trei picioare decât atunci când ai două...

MANUELA: Ai mai ieșit vreodată pe vreo fereastră?

EXTRATERESTRUL: Nu, dar am ieșit pe tobogane galactice.

MANUELA: Ah, ce bine, poate ne duci și pe noi să ne dăm pe toboganele *lagactice*.

ADRIAN: Galactice, Manuela... Se spune galactice, de la galaxie...

MANUELA: *Lagactice*, de la *lagaxie*...

ELIZA *(către Extraterestru)*: Ai grijă unde pui cele trei picioare... da? Mergi după mine pe cărare... În dreapta și în stânga mai sunt urzici...

Drumul prin grădină până la casa în construcție poate fi o proiecție.

MANUELA: Ai mai umblat noaptea printr-o grădină?

ELIZA: Aceasta este grădina bunicii...

ADRIAN: Și avem aici... douăzeci și doi de meri, patru cireși, șapte pruni și doi nuci...

MANUELA: Și mai avem patru tufe de zmeură...

Câinele Lulu și pisica Kitty își fac apariția.

CÂINELE LULU: Bună seara, domnule extraterestru. Mă lași să te miros puțin? Mmm, ia să văd cum miros ființele care vin din alte galaxii... Ai și tu un nas? Sau mai multe? Știi să miroși și tu? Eu am nasul cel mai grozav de pe Pământ... De un milion de ori mai performant decât nasul omului...

PISICA KITTY: Bine ai venit în grădină la noi, domnule extraterestru. Pot să mă alint puțin de tine? Eu, când mă alint pe lângă oameni, le aspir toată energia negativă... Știi să faci și tu la fel? Mie îmi este foarte drag de oameni... Tu ce faci când îți este drag de cineva?

Se aude un fâlfâit de aripi. Extraterestrul își pune cele trei mâini pâlnie la cele trei urechi.

EXTRATERESTRUL: Aud... aud mii de voci... Câtă lume locuiește în grădina voastră? Aud voci din iarbă, din meri, din tufele de zmeură... Văd mii de ființe, unele minuscule, care se agită peste tot, în aer, în arbori, în iarbă... Simt milioane de arome... Fiecare floare are parfumul ei... Câte milioane de arome aveți pe Pământ?

CÂINELE LULU: Poate că auzi cum vorbesc furnicile...

PISICA KITTY: Avem cinci mușuroaie de furnici în grădina noastră...

ELIZA: Și avem și doi stupi...

ADRIAN: Poate că auzi cum vorbesc albinele...

MANUELA: Și avem și un arici cu multe antene mici care se ascunde pe aici... Îl auzi cum visează?

Ariciul își face apariția.

ARICIUL: Ba nu visez deloc. În noaptea asta nu am somn... că nimeni nu mi-a spus nicio poveste... Oh, ce interesant... Un extraterestru! Ai și tu țepi? Mai mulți ca mine? Eu am cam șase mii... Iar când mă supără cineva mă ghemuiesc sub țepii mei...

EXTRATERESTRUL: Aud voci și sub scoarța copacilor și din fiecare fruct...

ARICIUL: E normal... copacii vorbesc în limba copacilor, iar fructele în limba fructelor...

EXTRATERESTRUL: Aerul parcă este mângâiat de niște aripi...

Un fluture cu aripi enorme, multicolore își face apariția.

FLUTURELE: Este adevărat că a venit la noi un extraterestru? Vreau să-l văd și eu... Ah, ai și tu antene... Eu, în antenele mele, am un GPS... Cu ele mă orientez în spațiu... Mă ghidez după parfumul florilor și după vibrațiile aerului. Și tu la fel? Ai un GPS cosmic în antene? Te ghidezi după parfumul planetelor și al cometelor?

EXTRATERESTRUL: Ei, cineva țopăie prin iarbă... O fi iarba care vorbește în limba ierbii?

O broască își face apariția.

BROASCA: Vreau și eu, vreau și eu să-l văd pe musafir... Vai, ce verde ești! Ia scoate limba... Vreau să văd dacă este mai lungă ca a mea... *(Extraterestrul scoate limba.)* Cine are limba mai lungă? Niciun alt

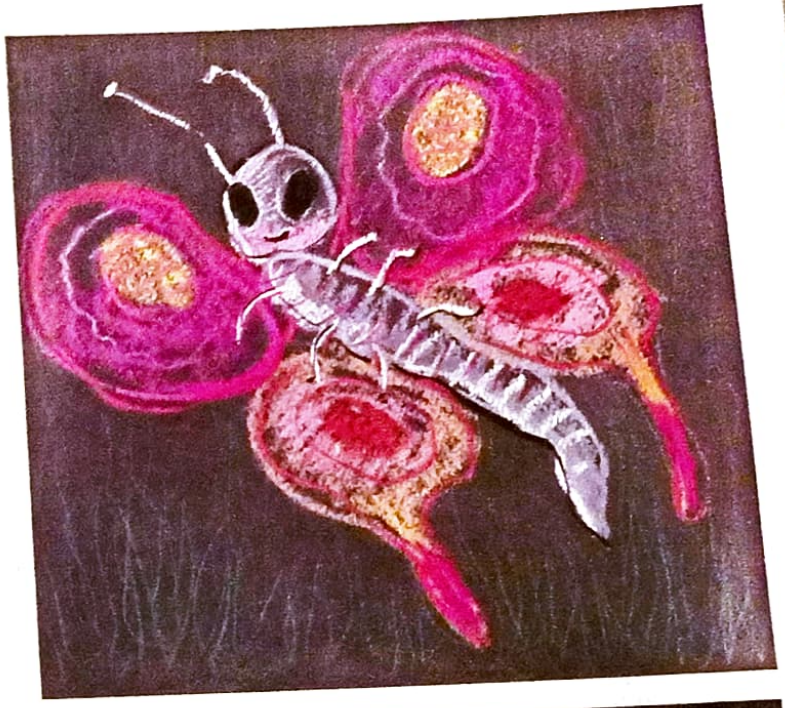

animal de pe Pământ nu are o limbă mai lipicioasă ca a mea... Ai și tu limba lipicioasă? Eu știu să o scot de cinci ori mai repede decât clipește un om... Tu cât de repede poți să o scoți?

Apare o bufniță.

BUFNIȚA: Aaaaa... Un extraterestru adevărat, în carne, oase și antene! Este adevărat că vezi pe întuneric? Înseamnă că ești ca mine. Eu văd de o sută de ori mai bine ca omul, și cel mai bine văd pe întuneric. Și știu să-mi întorc capul la 360 de grade... Poți să faci și tu la fel ca mine?

Număr de coregrafie.

Toată această lume va începe să danseze și să cânte.

În grădină la bunica
E mai multă zarvă vie
Decât poate să emane
Din întreaga galaxie.

Printre firele de iarbă
Râd, visează, se foiesc
Spiriduși cu mici antene
Și surâs copilăresc.

Dacă tot aveți urechi,
Ascultați pe îndelete
Cum furnici și albinuțe
Fasonează lumi secrete.

Câte mâini, atâtea aripi
Doritoare să v-asculte,
Să zburați acum cu ele,
Până nu devin adulte.

Zece mii de picioruțe
Vi s-au dat încă din fașă
Pentru a zburda prin lume
Cu plăcere nărăvașă.

Ochii voștri, dragi copii,
Sunt la număr cam o mie,
Rămân însă numai doi,
Ah, după copilărie...

Cu năsucul vostru magic,
În grădina cu cișmea,
Milioane de miresme
Ați putea colecționa.

Noi suntem făcuți să fim
Numai ochi, numai ferestre,
Și să ne deschidem larg
Spre a fi și spre ce este.

Nici măcar extratereștrii
Scoși din cel mai bun altoi
În materie de simțuri
Nu-s mai echipați ca voi.

ELIZA: Gata, am cântat destul...

ADRIAN: Să trecem la lucruri serioase...

MANUELA: Vrem să te întrebăm ceva...

ELIZA: Dacă tot ești extraterestru...

ADRIAN: Am vrea să știm...

MANUELA: Dacă știi să faci minuni.

ADRIAN: Taci, Manuela, că spui prostii... Vrem să te întrebăm dacă ai puteri...

ELIZA: Extraterestre.

EXTRATERESTRUL: Da. Știu să găsesc scurtături între galaxii. Știu să zbor mai repede decât viteza luminii. Știu să transform energia mentală în energie anti-gravitațională. Știu să teleportez în spațiu holograme cu autonomie de până la o mie de ani pământești. Știu să trec dintr-o dimensiune spațio-temporală într-una psiho-spațială. Știu să descifrez orice limbaj bazat pe coduri simultane... Știu...

MANUELA: Dar să ne ajuți la casă, crezi că știi?

ADRIAN: Manuela vrea să spună... dacă ar fi să ne ajuți să terminăm odată casa asta...

ELIZA: Ca să vină mai repede mama și tata din Italia...

ADRIAN: Crezi că ai putea să faci asta pentru noi?

EXTRATERESTRUL: Dar ce are casa? Ce-i lipsește?

ADRIAN: Păi, uite, îi lipsește acoperișul...

EXTRATERESTRUL: Acoperiș? Ce-i aia acoperiș?

MANUELA: Trebuie să-i punem un fel de căciuliță... Uite, cum are și casa bunicii...

EXTRATERESTRUL: De ce? Ca să nu se vadă stelele și galaxiile? Păi este extraordinar că nu are acoperiș. În felul acesta puteți sta întinși în pat și contempla întregul univers...

Copiii precum și toate celelalte personaje se așază în cerc, pe spate, privind cerul. Proiecție de călătorie galactică.

EXTRATERESTRUL: Uitați-vă acolo, vedeți o galaxie în formă de spirală?

TOȚI: Daaaaa...

EXTRATERESTRUL: Se numește Galaxia Turbionului...

TOȚI: Ooooo...

EXTRATERESTRUL: De acolo vin eu...

TOȚI: Aaaaa...

MANUELA: Ce extrafrumos!

ELIZA: Bravo, ne-ai dat o minunată extraidee!

ADRIAN: Nu avem nevoie de acoperiș!

MANUELA: Adrian, Eliza, hai să le spunem mamei și tatei că nu mai avem nevoie de acoperiș! Să vină mai repede acasă că ne descurcăm fără acoperiș pe casă...

TOȚI: Vom dormi fără acoperiș și ne vom uita la stele și la extratereștri... Vai ce bine!

Copiii și toate celelalte personaje aplaudă, apoi încep să danseze și să cânte.

Casele nu au nevoie
De etaje și de trepte,
Ci de vise și idei
Fistichii și înțelepte.

La ce bun să ai pereți?
La ce bun să ai tavan?
Casa trebuie să zboare
Precum calul năzdrăvan.

De-aș avea și eu în mine
Mari puteri extraterestre,
Imediat aș construi
Casa numai din ferestre.

Și ca nu cumva să intre
Pe la noi vreo cotoroanță,

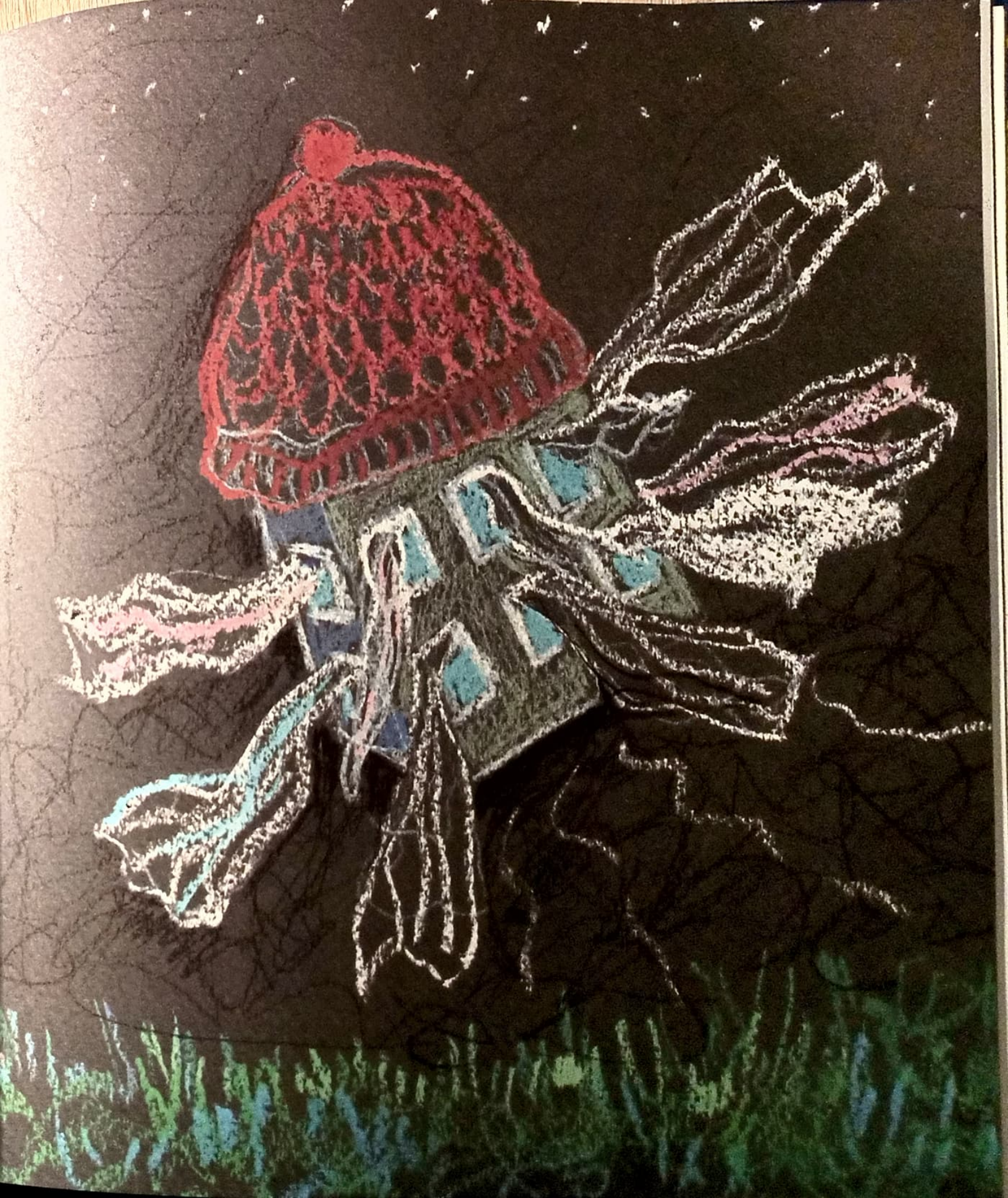

Nici măcar n-aș face uși,
Nici măcar n-aș pune clanță.

Într-o casă fără ziduri,
Fără sobă, fără horn,
Nu m-aș teme de nimic,
Nici măcar atunci când dorm.

Casele ar fi mai bine
Să le construim din stele,
Iar când ne e dor de mama
Să putem zbura cu ele.

SCENA 5

Un fel de ceas deșteptător începe să sune în inima Extraterestrului. Efecte speciale. Tot felul de luminițe pâlpâie în degetele, în genunchii, în ochii extraterestrului.

ADRIAN: Ce se întâmplă?

ELIZA: Ți-e rău?

MANUELA: Te-ai speriat de ceva?

EXTRATERESTRUL: Nu, mă cheamă mama la masă...

MANUELA: Cum așa? Și ne lași singuri?

EXTRATERESTRUL: Îmi pare rău... trebuie să mă duc... Mama mea, sau mai bine spus oceanul de alge care m-a născut, nu e chiar așa de bună ca bunica voastră...

MANUELA: Spune-i să te mai lase doar un pic...

ADRIAN: Zece minute...

ELIZA: Spune-i că mai vrei să te joci puțin pe planeta Terra...

MANUELA: Mai stai... mai stai... *(Către copiii din sală.)* Spuneți-i și voi să mai stea...

Copiii din sală se pot asocia viguros: „Mai stai! Mai stai!"

EXTRATERESTRUL: Să încerc, dar nu promit nimic...

Începe o conversație intergalactică cu mama sa. (Las pe seama regizorului inventarea acestei secvențe. Dacă nu știe cum să o rezolve, să-și întrebe copiii.)

EXTRATERESTRUL: Mai pot sta cât să vă împlinesc trei dorințe. Pentru că după aceea nu voi mai avea energie psiho-galactică.

MANUELA: O, ce bine!

ADRIAN: Chiar poți să ne împlinești trei dorințe?

EXTRATERESTRUL: Trei dorințe, pot.

MANUELA: La fiecare câte trei?

ELIZA: Manuela, nu fi lacomă!

EXTRATERESTRUL: Nu, câte o dorință pentru fiecare... Dar o pot împlini numai dacă este cea mai mare dorință a voastră.

MANUELA: Bine, încep să mă gândesc...

ELIZA: Ah, nu e ușor... Oare care o fi cea mai mare dorință a mea? *(Către copiii din sală.)* Voi știți care este cea mai mare dorință a voastră?

Eventual dialog și improvizații cu micii spectatori.

ADRIAN: Eu știu ce vreau!

EXTRATERESTRUL: Bine, atunci încep cu tine.

ADRIAN: Vreau... vreau... vreau să termini casa asta pe care au început-o mama și tata... Să-i pui parchet, calorifere, acoperiș și apoi să-i pui mobilă și să-i tragi curent electric... Și să-i facem o fotografie și să le-o trimitem părinților noștri

ca să vină odată acasă. Că așa au spus, că vor veni acasă când va fi casa gata...

EXTRATERESTRUL: Perfect.

Extraterestrul se concentrează. Îl las pe regizor să imagineze toată gama de efecte extraterestre cu care se concentrează extraterestrul. Eventuală proiecție. Casa începe să se modifice.

EXTRATERESTRUL: Parchet... ce culoare?

ADRIAN: Verde...

EXTRATERESTRUL: Calorifere... ce culoare?

ADRIAN: Portocalii...

EXTRATERESTRUL: Acoperișul... ce culoare?

ADRIAN: Transparent, din sticlă...

EXTRATERESTRUL: Mobile... ce culoare?

MANUELA: Culori de curcubeu în camera mea, presărate cu imagini de pisici...

EXTRATERESTRUL: Și la tine în cameră, Eliza?

ELIZA: Albe, dar presărate cu buburuze, dacă se poate...

EXTRATERESTRUL: Și la tine, Adrian?

ADRIAN: Albastre, dar presărate cu cai...

EXTRATERESTRUL: Și în camera părinților?

ELIZA: Culoarea lemnului, mamei îi place culoarea lemnului...

EXTRATERESTRUL: Câte lămpi în fiecare cameră?

ADRIAN: Câte trei, cu abajur în formă de glob terestru...

Casa se modifică în ritm alert și în final, când toate luminile se aprind, sclipește ca un pom de crăciun.

MANUELA: Iupiiii!

ELIZA: Mulțumim, dragă extraterestrule. Ești un extraterestru extraordinar. Ce păcat că nu vii mai extrades Pământ...

EXTRATERESTRUL: Ba vin destul de des. Cam o dată la o mie de ani pământești vin...

ADRIAN: N-o să uităm niciodată ce ai făcut pentru noi...

Își fac toți un selfie în fața casei.

EXTRATERESTRUL: Eliza, Manuela... pentru voi ce pot să fac? Repede, că nu mai am destulă energie cosmico-utopică...

MANUELA *(frământându-se)*: Ah, ah, am atâtea dorințe... Dar oare care o fi cea mai mare?

ELIZA: A, eu știu ce vreau. Am găsit!

EXTRATERESTRUL: Bravo, Eliza. Spune repede.

ELIZA: Aș vrea, aș vrea, aș vrea... dacă se poate...

EXTRATERESTRUL: Se poate...

ELIZA: Dacă se poate... un medicament universal pentru bunica. Pentru că nu mai poate, săraca,

o dor mâinile, o doare spatele... Azi s-a dus la doctor că nu mai are suflu... Acum o săptămână s-a plâns că îi bate inima prea tare... Acum o lună a fost internată trei zile că a avut o piatră la rinichi...

EXTRATERESTRUL: Perfect, am să prepar pentru ea un sirop din alge galactice universal tonice.

Noi efecte extraterestre cu ecouri de alchimie și ultra-farmacologie cosmică avansată.

EXTRATERESTRUL: Poftim, este suficient să-i strecurați în fiecare dimineață în ceașca cu ceai o picătură din siropul acesta și bunica nu se va mai plânge de nicio durere. Ba cred că se va înscrie peste câteva săptămâni și la un curs de step.

Muzică. Ai zice că orchestra anunță apariția unei vedete. Și își face într-adevăr apariția bunica, radioasă, parcă total transformată, executând un senzațional număr de step (demn de Fred Astaire). După un minut sau două de evoluție dansantă extrem de voioasă, bunica se retrage în aplauzele tuturor.

EXTRATERESTRUL: Manuela? Hai că ai rămas ultima... Și trebuie să plec peste câteva minute... Care este dorința ta cea mai mare?

MANUELA: Eu aș vrea... dacă se poate...

EXTRATERESTRUL: Se poate...

MANUELA: Eu aș vrea... să zbor în Italia și să stau un minut cu mama...

EXTRATERESTRUL: Chiar acum?

MANUELA: Da... chiar acum...

EXTRATERESTRUL: Hm... nu știu dacă e bine...

MANUELA: În orice caz, asta este dorința mea cea mai mare...

EXTRATERESTRUL: Bine, fie ce-o fi... plecăm...

Ca un veritabil super-extraterestru, personajul nostru extraterestru o ia în brațe pe Manuela și pleacă cu ea în Italia. Efecte italo-extraterestre.

Manuela aterizează alături de mama sa într-o bucătărie italiană. Într-un colț al bucătăriei dormitează o bunică italiană pe un scaun rulant. Mama tocmai a pus pe masă două farfurii cu supă.

MANUELA: Mama!

MAMA: Manuela! Tu ești? Nu se poate! Cum ai ajuns aici?

MANUELA *(sare în brațele mamei)*: Mama! Mama...

MAMA: Manuela! Doamne, poate visez...

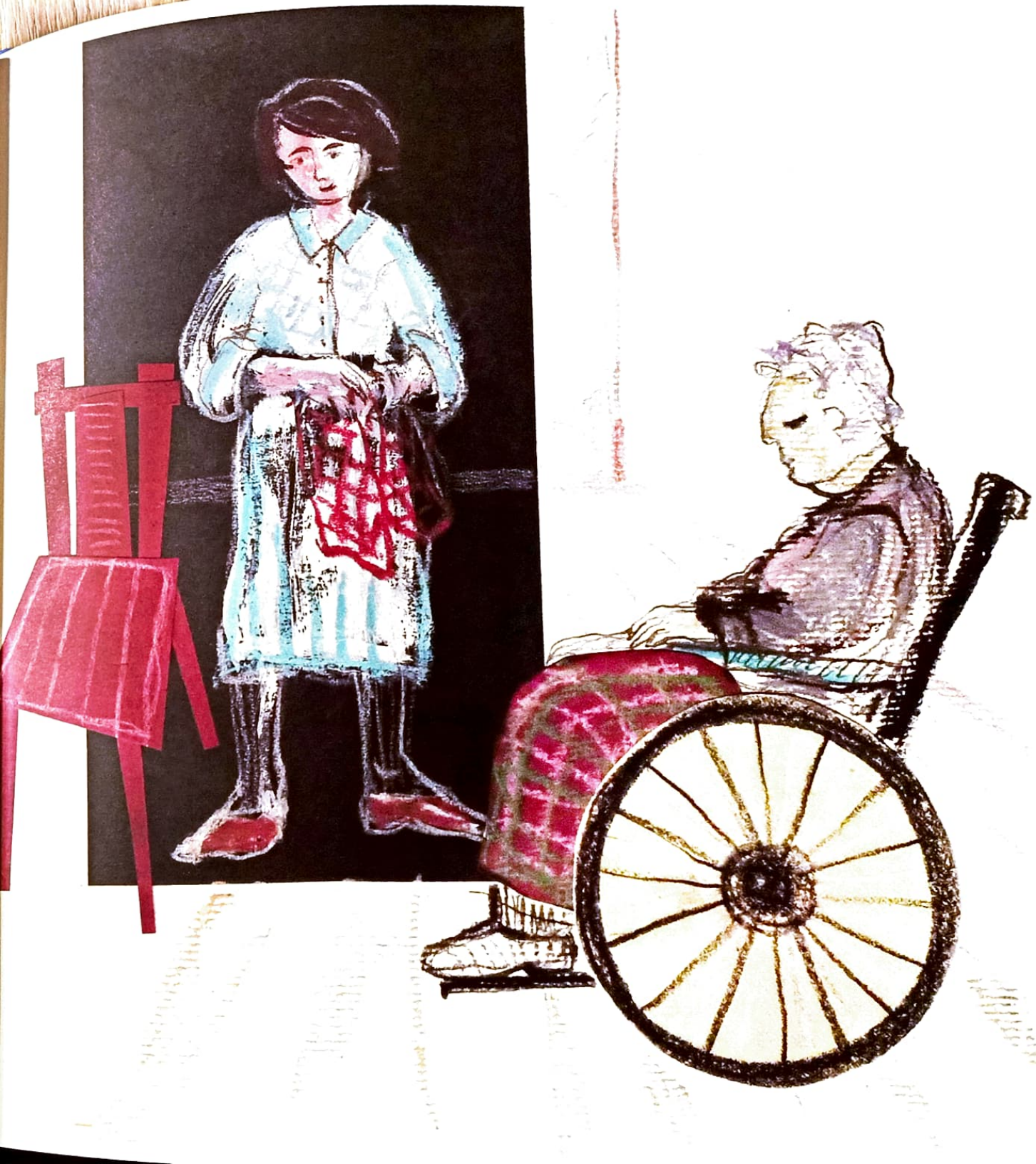

MANUELA: Nu visezi, mămico, am venit pentru că m-a adus un prieten terestruextra. Dar nu pot să stau decât un minut... Să știi că n-am timp să mănânc supa...

MAMA: Vai, mi se face rău...

Mama se lasă pe un scaun. Două fetițe gemene care au vârsta Manuelei vin în fugă din camera alăturată și se așază la masă în fața farfuriilor de supă. Dar când o văd pe mama Manuelei prăbușită pe scaun se apropie de ea.

FETIȚA 1: *Cosa hai?*

FETIȚA 2: *Sei malata?*

FETIȚA 1: *Rispondi...*

FETIȚA 2 *(către femeia bătrână ațipită)*: *Nonna, Elvira è malata!*

MAMA: *No, Rita, non sono malata.*

FETIȚA 1: *Possiamo mangiare la zuppa?*

MAMA *(către gemene)*: *Sì, sì, potete...*

FETIȚA 2: *Ma chi è questa bambina?*

MANUELA: Mama, cine sunt fetițele astea?

MAMA *(răspunde întâi întrebării pusă de Fetița 1)*: *Lei è mia figlia... il suo nome è Manuela...*

FETIȚA 1: *Vieni, Manuela, vieni a mangiare con noi...*[1]

MAMA *(către Manuela)*: Vrei să mănânci cu ele? Uite, fetițele te invită... Ea este Rina, și ea este Rita...

---

[1] Fetița 1: „Ce ai ?“ Fetița 2: „Ești bolnavă?“ Fetița 1: „Răspunde...“ Fetița 2: „Bunico, Elvira e bolnavă!“ Mama: „Nu, Rita, nu sunt bolnavă.“ Fetița 1: „Putem mânca supa?“ Mama: „Da, da, puteți...“ Fetița 2: „Dar cine-i copila asta?“ Mama: „E fiica mea... o cheamă Manuela...“ Fetița 1: „Vino Manuela, vino să mănânci cu noi...“

MANUELA: Nu, eu am mâncat deja cu bunica... Nu mai pot să mănânc nimic. Și oricum trebuie să plec... Prietenul meu extraterestru nu mai are energie cosmico-utopică decât pentru zece minute... A cui e casa asta, mămico?

MAMA *(își șterge două lacrimi, o ia de mâini pe Manuela și o privește drept în ochi)*: În casa asta lucrez eu, Manuela... Am grijă de bunica lor, că este imobilizată pe un scaun rulant... Și toată ziua dau cu aspiratorul, spăl rufe, calc cămăși, merg după cumpărături la supermarket, spăl geamuri, spăl pe jos în bucătărie... Pe Rita și pe Rina le iau de la școală, iar seara când părinții lor au de mers undeva pregătesc supă pentru ele...

MANUELA: Și acasă când vii, că noi am terminat-o? Mămico, când vii înapoi acasă, că i-am pus acoperiș? Avem acum câte trei lămpi în fiecare cameră... Uite o fotografie...

Extraterestrul o ia pe Manuela în brațe și se pregătește de zborul în sens invers.

EXTRATERESTRUL: Gata, minutul s-a scurs...

RITA și RINA: *Oooo! Un alieno! Buonasera, alieno!*

BUNICA ITALIANĂ *(deschide ochii)*: *Hai mangiato la zuppa? Va a letto. Basta.*[1]

MAMA: Manuela... iepurașul meu... Manuela... am să vin...

MANUELA: Vino înapoi, mămico... Am pus acoperiș de sticlă la casă... Ne putem muta imediat... Se vede toată galaxia prin noul acoperiș... *(Către extraterestru.)* Câte stele se văd din casa noastră nouă cu ochiul liber?

EXTRATERESTRUL: Cam zece mii...

---

[1] Rita și Rina: „Oooo! Un extraterestru! Bună seara, extraterestrule!“ Bunica italiană: „Ai mâncat supa? Du-te la culcare. Gata.“

MANUELA: Poftim... Zece mii de stele se văd din casa noastră... Și dacă vor Rita și Rina să vină, le invităm și pe ele...

RITA și RINA: *Che dice? Che dice?*

MAMA: *Vuole invitarvi a Romania...*[1] Manuela, vin, vin, promit... Doar să-și mănânce Rita și Rina supa, și vin...

MANUELA: Te așteptăm, mama... la revedere...

Efecte adecvate cu situația. Extraterestrul și Manuela aterizează din nou în grădină la bunica.

ADRIAN: Cum a fost?

ELIZA: Ai văzut-o pe mama?

ADRIAN: Ce face? I-ai spus să vină?

MANUELA: Da, a spus că se întoarce... Doar să-și mănânce Rita și Rina supa...

ADRIAN: Cine sunt Rita și Rina?

ELIZA: Parcă nu știi... mama lucrează în casă la Rita și Rina... Așa funcționează economia în sistemul nostru solar...

EXTRATERESTRUL: Ce înseamnă economia?

ELIZA: Cum să-ți explic... În sistemul nostru solar, planeta noastră este cam mică... Și atunci, ca planetele să se poată învârti în jurul Soarelui, mamele noastre se duc să îngrijească de copiii de pe Neptun, care este o planetă mai mare decât Terra. Iar mamele de pe Neptun se duc să-i ia de la școală și să-i spele și să le facă supă copiilor de pe Uranus, care este mai mare decât Neptun. Nici mamele de

[1] Rita și Rina: „Ce spune? Ce spune?“ Mama: „Vrea să vă invite în România...“

pe Uranus nu stau degeaba, se duc pe Saturn, care este mai mare decât Uranus, ca să le spună povești, seara, înainte de culcare, copiilor de acolo... Iar mamele de pe Saturn se duc toate să curețe ghetuțele copiilor de pe Jupiter, care este cea mai mare planetă din sistemul solar, mare cât toate celelalte planete luate împreună. Știu, pare complicat, dar așa merg lucrurile pe planetele care se învârt în jurul Soarelui. Dacă nu s-ar duce mamele de pe o planetă pe alta, s-ar părea că există pericolul ca toate aceste corpuri cerești să înceapă să se învârtă anapoda... Sigur, și la noi, pe Terra, încep să vină mame de pe Venus, de pe Marte și de pe Pluto, care sunt planete mai mici... Numai că mie, lui Adrian și Manuelei nu ne plac supele venusiene, marțiene și plutoniene. Nouă ne plac cel mai mult supele făcute de propria noastră mamă...

EXTRATERESTRUL: Hm... ciudată economia asta a voastră... Și n-ați încercat, în sistemul vostru solar, să inventați altceva? De exemplu, ca fiecare mamă să facă supă pe propria ei planetă?

ADRIAN: Ba da, dar din păcate tata ne-a spus că nicio altă formulă nu merge...

EXTRATERESTRUL: Poate că mămicile și tăticii voștri ar trebui să mai facă un efort de gândire cosmico-galactică.

MANUELA *(plângând)*: Ah, ce bune erau supele făcute de mama... Vreau să mai mănânc supă făcută de mama...

ELIZA *(o ia în brațe pe Manuela)*: Hai, nu plânge, știi că mama se ține de cuvânt. Dacă a spus că vine, vine...

EXTRATERESTRUL: Îmi pare rău, Manuela, că zborul nostru te-a întristat. Acum chiar trebuie să-mi iau rămas bun... Dar și eu v-aș ruga ceva... Să-mi dați fiecare câte o mică amintire...

ADRIAN, ELIZA și MANUELA: Daaaa... îți dăm... Îți dăm tot ce vrei...

EXTRATERESTRUL: Întâi și întâi aș vrea... dacă se poate...

ADRIAN, ELIZA și MANUELA: Se poate.

ELIZA *(către copiii spectatori)*: Nu-i așa că se poate?

Copiii: Se poateeee...

EXTRATERESTRUL: Aș vrea să alegeți pentru mine un nume pământesc... Văd că aici la voi fiecare copil are un nume... Așa că mă întreb... Mie ce nume mi s-ar potrivi...

ADRIAN: Extraterestrul Petrică... Nu sună rău... Petrică îți place?

ELIZA: Extraterestrul Dănuț... Dănuț îți place?

MANUELA: Extraterestrul Nică... Nică îți place?

EXTRATERESTRUL *(către copiii spectatori)*: Are cineva alte idei?

Posibil moment de improvizații interactive.

ADRIAN: Eu zic să votăm. Noi aici, pe pământ, am inventat democrația.

EXTRATERESTRUL: Ce este democrația?

ADRIAN: Uite, îți arătăm... *(Către copiii spectatori.)* Cui îi place numele Petrică să ridice mâna... Cui îi place numele Dănuț să ridice mâna... Cui îi place numele Nică să ridice mâna... Oooo... Dragă extraterestrule, să știi că de acum înainte te vei numi Dănuț. Prietenii noștri au votat. Cel mai mult le place Dănuț. Pe Pământ te vei numi Dănuț.

ELIZA: Bravo, Dănuț, numele tău va fi prima ta frumoasă amintire pământeană. Care este a doua amintire cu care vrei să pleci?

EXTRATERESTRUL: Aș vrea... aș cam vrea... dar nu știu dacă se poate... Aș cam vrea...

ADRIAN, ELIZA și MANUELA: Se poate...

ELIZA *(către copiii spectatori)*: Nu-i așa că se poate ?

Copiii: Se poateeee...

EXTRATERESTRUL: Tare mi-aș dori să am și eu... De fapt, visez să am și eu...

ADRIAN: Ce?

ELIZA: Un câine?

MANUELA: O pisică?

EXTRATERESTRUL: Nu, o... o... o pi...

ADRIAN: O pi... ce?

EXTRATERESTRUL: O pijama...

ADRIAN, ELIZA și MANUELA: O pijama????

EXTRATERESTRUL: Enorm îmi plac pijamalele de pe Pământ... Nu știu de ce, dar mă fac să visez... Parcă sunt niște costume de cosmonauți...

ADRIAN: Dragul nostru prieten extraterestru Dănuț... Uite... alege... Eu îți voi da una dintre pijamalele mele... Am o întreagă colecție de pijamale, de când eram mic... Sunt încântat să știu că pijamaua mea va călători în cosmos... O vrei pe asta cu dungi sau pe asta cu picățele?

EXTRATERESTRUL: Cu picățele...

Cei trei copii îl îmbracă pe extraterestru în pijama... Regizorul va trebui să inventeze ceva pentru a treia mână a lui... Dănuț.

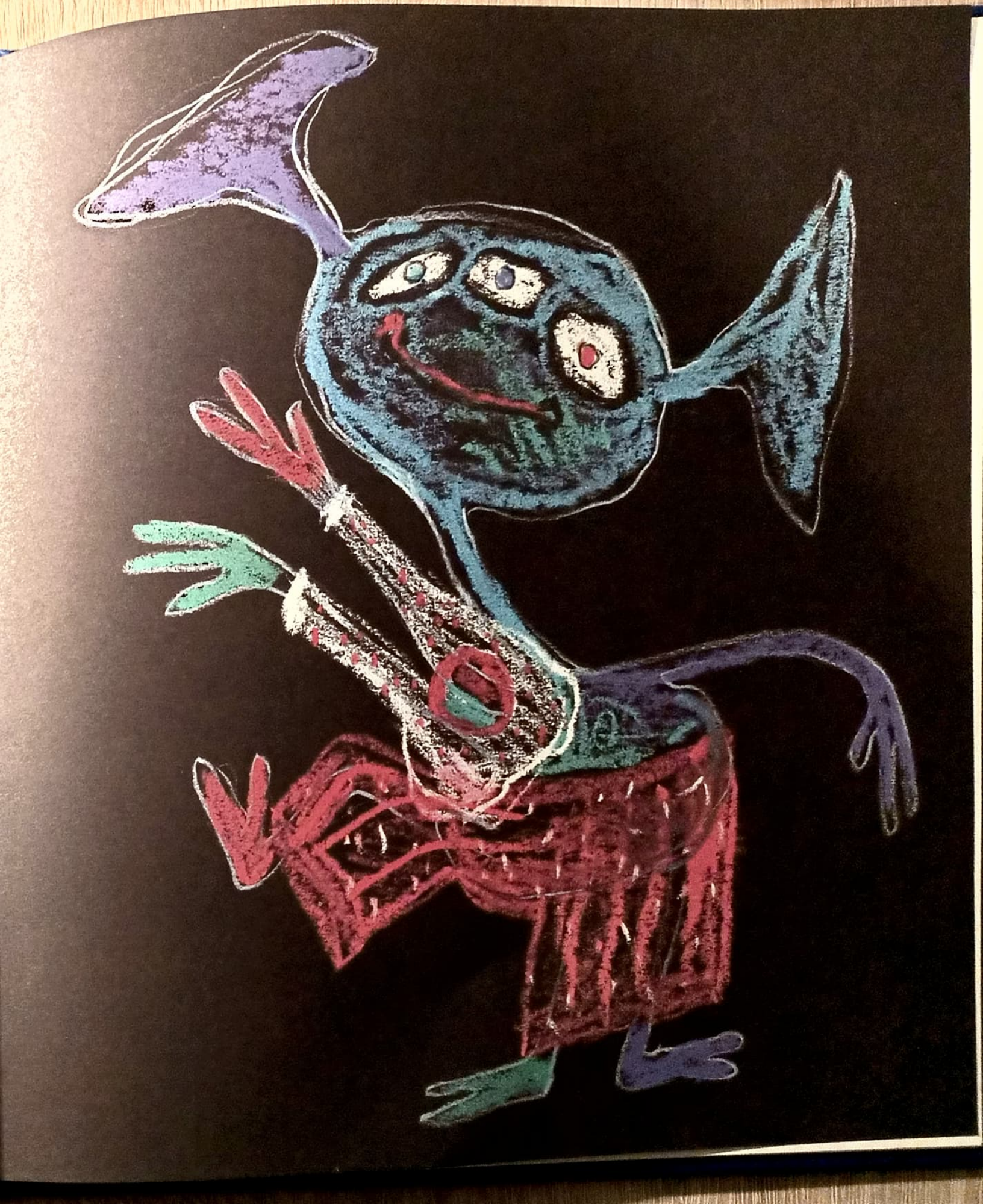

MANUELA *(smiorcăindu-se)*: Dar de la mine nu ai luat nicio amintire...

EXTRATERESTRUL: Ba da, Manuela... Vreau și de la tine ceva... dar nu știu dacă se poate...

MANUELA: Se poate, se poate...

EXTRATERESTRUL: De la tine aș vrea... dacă nu doare... dacă te poți separa de o...

MANUELA: De o... ce?

EXTRATERESTRUL: Tare aș vrea să-mi dăruiești o lacrimă de-a ta...

MANUELA: O lacrimă de-a mea? Asta este tot ce vrei? Ești sigur?

EXTRATERESTRUL: Da, pentru că... știi... eu sunt colecționar de forme de energie...

MANUELA: Și ce legătură are lacrima mea cu energia?

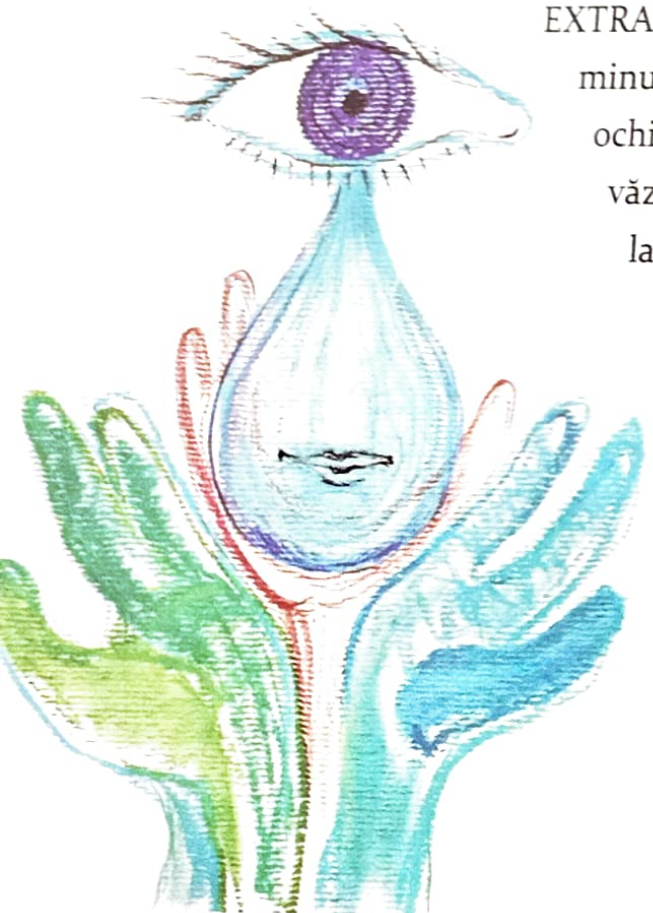

EXTRATERESTRUL: Păi are pentru că... acum câteva minute... am văzut cum lacrimile astea care curg din ochișorii tăi i-au rupt mamei tale inima... Or eu n-am văzut niciodată ceva asemănător în univers... Ca o lacrimă să rupă în două o inimă... Ca un strop atât de mic de rouă dintr-un ochi de fetiță să rupă, de la distanță, și brusc, o inimă de mamă... Ciudate forțe aveți voi aici, pe pământ... gigantice energii... mai puternice decât toate exploziile nucleare din cosmos...

MANUELA: Poftim, Dănuț, culege lacrima pe care ți-o dorești până când nu mă faci să râd...

Extraterestrul Dănuț se apropie și culege cu toate cele trei mâini o lacrimă din ochiul stâng al Manuelei. În vreme ce lacrima pâlpâie în mâinile extraterestrului, Manuela îi dă un pupic pe creștetul capului.

Extraterestrul se pregătește să-și ia zborul spre galaxia lui în timp ce pe creștetul său se naște un fluture.

EXTRATERESTRUL DĂNUȚ: La revedere... La revedere... La revedere...

ADRIAN: La revedere...

ELIZA: Și mulțumim pentru tot...

MANUELA: Când mai vii? Când?

EXTRATERESTRUL DĂNUȚ: Mai vin peste o mie de ani...

MANUELA: O, ce bine! Te așteptăm...

ELIZA *(parcă mai maturizată decât la începutul piesei)*: Și între timp poate rezolvăm și cu economia...

În timp ce îi fac cu mâna extraterestrului Dănuț care se îndepărtează, copiii și toate celelalte personaje cântă.

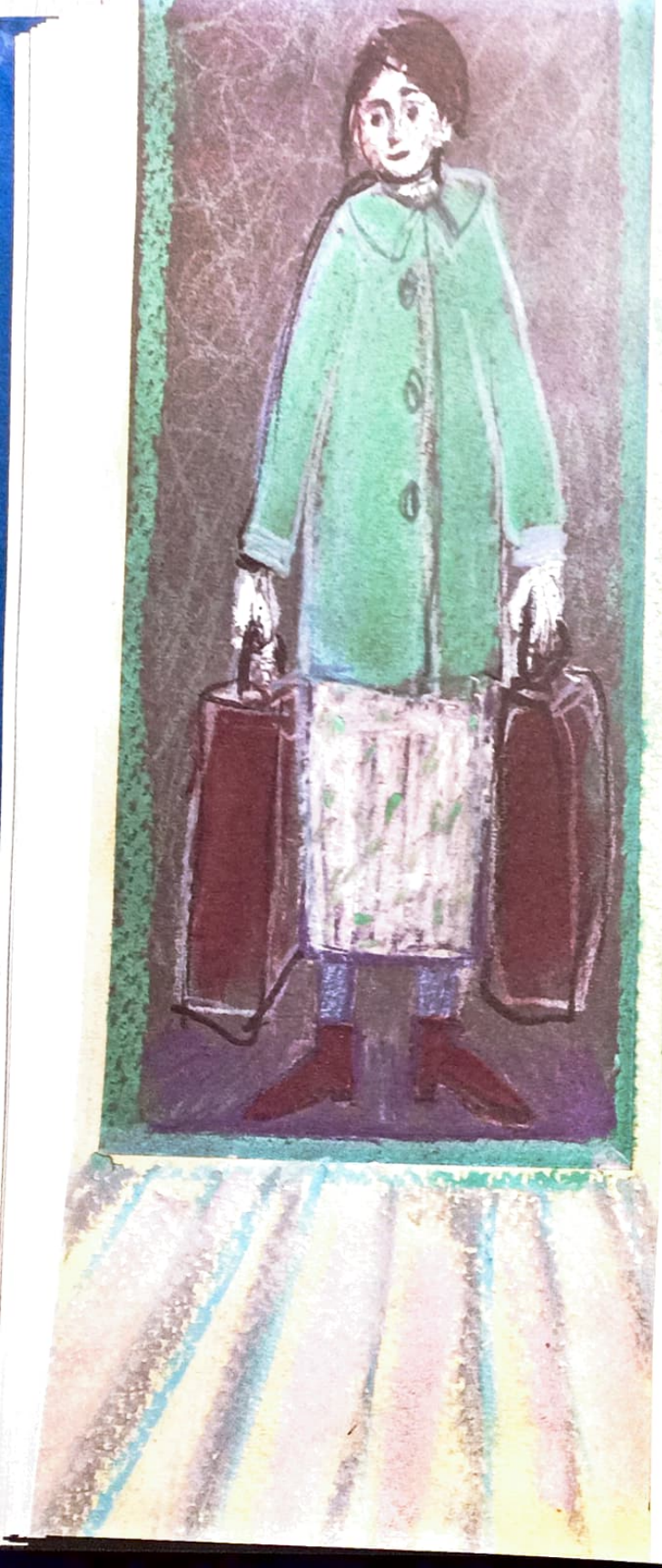

Pe fondul acestui cântec vine și mama cu o valiză, totul se termină cu bine...

Bulgări de timp, bulgări de timp,
Mesaje umane ale verbului *a fi*,
Extratereștrii care vin să ne vadă
Au fost la începuturi lacrimi de copii.

Cometele se întorc din univers
Doldora de tați și de mame radioase,
Ce bine că putem din când în când
Să punem căciulițe de vise peste case.

Extratereștrii care vin să ceară un nume
Sunt poate zâmbete care cred în cuvânt
Și galaxii care trăiesc în inimi
După ce au fost bulgări de timp pe Pământ.

Universul s-a jucat cu distanțe extra-mari,
Ca un fruct prea frumos și mult prea oprit,
Dar poveștile spuse de mama sunt planete
Pe care putem trăi liniștiți la infinit.

Bulgări de timp și acoperișuri de sticlă,
Un parchet verde și o bucătărie albastră,

Poate mai puține lacrimi și mai multe cuvinte
Sunt tot ce ne-ar trebui pe planeta noastră.

Ce bine că te-ai întors, mămico, acasă,
Îmi lipseau atât de mult poveștile tale.
Știu, acum vom avea mai puține jucării,
Mai puține ciocolate și ecrane digitale.

Extraterestrul a plecat iar această extra-poveste
S-a extra-apropiat de sfârșit și ea.
Mămico, nu vreau cadouri, ci bulgări de timp,
Și uneori, de ziua mea, câte o nouă pijama.

Drum bun tuturor, multe întâlniri extra-frumoase
Și o veste, chiar dacă nu este tocmai comodă:
În toate galaxiile și lumile din univers,
Pijamalele noastre pământești sunt la modă.

Extraterestrul a dispărut, dar lacrima luată de el de pe fața Manuelei continuă să pâlpâie pe bolta cerească. A devenit, probabil, o stea.

Sfârșit